

折腰

ปรปักษ์
ข้าพชน

๓

เผิงไห่ลั่วค้อ 蓬萊客 เจียน
กั๋งเจวี่ยน แปล

คือทุกสิ่งก็เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

หอดานไถซึ่งสูงจากพื้นดินราวสิบกว่าจั้งนี้มีชั้นบันไดรวมทั้งสิ้นแปดสิบเอ็ดชั้น ทุกครั้งที่
เสี่ยวเฉียวเดินขึ้นไปก็ต้องหยุดพักเป็นช่วงๆ ซึ่งก็ถือเป็นการแวะชมทิวทัศน์ไปในตัว

เว่ยเซาพลันย่อกายลงเล็กน้อย

เสี่ยวเฉียวมองเขาอย่างแปลกใจ

"ขึ้นหลังข้าสิ" เขาเอ่ย

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ข้าไหนเลยจะกล้าเห็นท่านโหวเป็นม้าพาหนะได้"

เว่ยเซาตอบ "ข้าอนุญาตให้เจ้าควบขี่ได้ผู้เดียวเท่านั้น"

สาวน้อยเฝ้าปากยิ้มปลื้ม รีบกอดเกาะบ่ากว้างแล้วกระโดดขึ้นไปบนแผ่นหลังของเขา
โดยไม่เกรงอกเกรงใจอีก

มากกว่ารัก ปรปักษ์จ้านน 3

เพ็ญพลเค่อ เซียน ถัวเวี๋ยน เปา

《折腰》

Vol. 03

Original story and characters created and copyright © Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2373-0

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พบบน

กระดานออนไลน์

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'ปรีกษ์จันน' เดินทางมาถึงเล่มสามกันแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับสองเล่มที่ผ่านมา จากท่านไหวผู้เกรียงไกร ในยามนี้เริ่มมีรัศมีเรืองรองของผู้เกรงกลัวภรรยาให้เห็นบ้างแล้ว แต่จะเถียงสู้ เสียงยังไม่กร้าวเหมือนในเล่มหนึ่งเลยใช่ไหมคะ ความรักของทั้งคู่ข้างดูร้อนแรงเสียเหลือเกิน

แต่เมื่อพูดถึงแคนเก่าก่อนแล้ว สำหรับสองสามีภรรยาก็ยังเหมือนมีกำแพงมาขวางกั้นไว้อยู่ คนหนึ่งก็หาหนทางสลายแค้นในใจ อีกคนก็ปิดประตูลงกลอนใส่นอกจากไม่ให้ภัยแล้วยังหาหนทางเล่นงานสกุลเจียวเมื่อสบโอกาสอีก ในเล่มนี้จะเป็นบททดสอบสำคัญของ 'เว่ยเซ่า' ว่าเขาจะก้าวข้ามความแค้นครั้งนั้นไปได้หรือไม่ ไหนจะยังมี 'ความรักในวัยเยาว์' กับชูเอ๋อหวงที่หาทางกลับมาสานสัมพันธ์กับเขาอีก

สุดท้ายแล้วความรักกับความแค้นสิ่งใดจะอยู่เหนือกว่ากัน และการศึกในยุคระส่ำระสายนี้จะมีผู้ใดบ้างหนอที่ยืนหยัดอยู่ได้ หากท่านนักอ่านพร้อมที่จะตามอ่านต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เสี่ยวเฉียว
ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิทยานมาจากยุคปัจจุบัน มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง
- * เว่ยเซ้า
ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่ ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี
- * ชูเอ้อหวง
ธิดาของเซวียนผิงโหวแห่งแคว้นจางซาน เพื่อนในวัยเด็กของเว่ยเซ้า เป็นม่าย หาทางสานสัมพันธ์กับเว่ยเซ้า
- * ต้าเจียว
ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเฉียว มีสมณานามคู่กับเสี่ยวเฉียวว่า 'สองเฉียวแห่งเหียนโจว' บอบบาง
- * ปี้จื้อ
สามีของต้าเจียว อดีตเป็นหนุ่มเลี้ยงม้า มีวรยุทธ์ ถูกเรียกขานว่า 'บุรุษนัยน์ตามรกต'
- * จย่าไช
แม่ทัพประจำหน่วยพยัคฆ์เผ่น ทำหน้าที่อารักขาเสี่ยวเฉียว
- * กงซุนหยาง
ที่ปรึกษาคนสนิทของเว่ยเซ้า รู้จักเว่ยเซ้าดี
- * ชุนเหนียง
แม่นมของเสี่ยวเฉียว รักเสี่ยวเฉียวเหมือนลูก ติดตามมาyingสกุลเว่ยด้วย

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

23

ขณะที่คนทั้งคณะควมม้าผ่านหมู่บ้านตามรายทางไปก็เห็นผู้คนในหมู่บ้านพากันหอบลูกจูงหลานเดินทางอยู่บนถนนไม่ขาดสาย บ้างก็เดินเท้าไป บ้างก็ขึ้นใส่รถล้อเดียวไป ทั้งหมดดูเหมือนจะมุ่งหน้าไปยังทิศทางของด่านจิวหลี่ด้วยสีหน้าระทมทุกข์

แรกเริ่มเว่ยเซ่าไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด ทว่าเมื่อเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ผ่านหมู่บ้านไปอีกหลายแห่งก็ยังคงเป็นเช่นเดียวกัน ในใจจึงบังเกิดความฉงนสงสัยขึ้นมา ประจวบกับม้าก็วิ่งมาจนล้าแล้ว เว่ยเซ่าจึงสั่งให้หยุดริมทางเพื่อป้อนถั่วแผ่น* ให้กับม้าและพักผ่อนชั่วคราว ขณะเดียวกันก็ให้เหลยเหยียนไปสอบถาม

เหลยเหยียนขวางชาวบ้านไว้แล้วสอบถามหลายประโยค ไม่ช้าก็กลับมารายงานว่ "พวกชาวบ้านได้ยินข่าวว่าเซวียไท่กำลังจะทำลาย

* ถั่วแผ่น คือถั่วที่อัดเป็นแผ่นกลม เป็นเสบียงแห้งชนิดหนึ่งที่นิยมใช้เลี้ยงม้าศึกเพราะอุดมด้วยสารอาหารโดยเฉพาะโปรตีน

เชือกที่กั้นตอนบนของแม่น้ำไหลสู่เพื่อให้ น้ำท่วมเมืองเขียว เนื่องจาก
แถบนี้เป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ กลัวว่าจะพลอยแปรสภาพเป็นเมืองบาดาล
ตามไปด้วย พวกชาวบ้านจึงพากันหนีเอาชีวิตรอดอยู่รอบ"

ขณะใช้ความคิด เว่ยเซาก็เห็นฝั่งตรงข้ามมีชาวบ้านที่กำลังลี้ภัย
เดินจับกลุ่มกันมาอีกกลุ่มจึงเดินตรงไปหา

พวกชาวบ้านเห็นคนกลุ่มนี้แม้แต่งกายธรรมดา ทว่าม้าพวงพี
คนกำยำ ขำบนร่างยังพกดาบ ดูไม่คล้ายเป็นคนท้องถิ่น

ในยุคสมัยเช่นนี้ ชาวบ้านตัวเล็ก ๆ ที่ยากจนข้นแค้นเช่นพวกเขา
หวังเพียงจะได้ลงหลักปักฐานทำมาหาเลี้ยงชีพก็ยังไม่่ายดายเลย
มีหรือที่จะกล้าไปต่อแยะผู้พกพาอาวุธ ขณะคิดจะหลีกเลี่ยงไปด้านข้าง
กลับเห็นชายหนุ่มที่อยู่ตรงกลางเดินตรงมาหา พวกเขาจึงได้แต่หยุดมอง
ด้วยดวงตาซึ่งเผยอาการตื่นตัวระคนหวาดหวั่น

เว่ยเซาเดินมาถึงตรงหน้าเหล่าชาวบ้านแล้วสอบถามสถานการณ์
โดยละเอียดอีกครั้ง ชาวบ้านทั้งหลายเห็นเขาเป็นมิตรอย่างเห็นอกความ
คาดหมาย อารมณ์ตื่นกลัวจึงค่อย ๆ หายไป พากันเดินขึ้นหน้ามาระบาย
ความทุกข์

ที่แท้เมื่อเดือนก่อนเซวียไท่บุคตีเมืองเขียวซึ่งเป็นพื้นที่ในปกครอง
ของหยางชินและอยู่ห่างจากที่นี่ไปไม่กี่วัน ที่ตั้งของเมืองเขียวควบคุม
เส้นทางน้ำในแม่น้ำไหลสู่จึงเป็นพื้นที่สำคัญที่ไม่อาจสูญเสีย หยางชิน
ระดมไพร่พลไปรักษาเมืองอย่างสุดชีวิต ส่งผลให้เซวียไท่ไม่อาจหักเมืองได้
เสียที สุดท้ายเซวียไท่จึงคิดอุบายได้อย่างหนึ่ง โดยแบ่งกำลังพลออกเป็น
สองสาย สายหนึ่งยังคงล้อมเมืองต่อไป อีกสายหนึ่งอ้อมไปยังบริเวณ

ต้นน้ำซึ่งอยู่ด้านหลังของเมืองเขียว หมายถึงลายเขียนเพื่อชักน้ำมหาศาล
ให้ไหลเปลี่ยนทิศมาจมนิ่งเมืองทั้งเมืองนี้เสีย

ที่นี้อยู่ห่างจากเมืองเขียวไม่ไกล ทั้งยังมีสภาพเป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ
ชาวบ้านในตำบลและอำเภอใกล้เคียงเมื่อได้ยินข่าวต่างก็กลัวว่าจะ
เดือดร้อนไปด้วยจึงพากันอพยพลี้ภัยเช่นที่เห็น

"ปีที่แล้วฟ้าฝนแล้งหนัก พืชผลเสียหาย ฤดูสารปีนี้อุตสาหะได้
เก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วแท้ๆ กลับต้องมาเจอน้ำท่วมซ้ำเติมอีก สภาพ
ความเป็นอยู่เช่นนี้ยังจะให้ผู้คนอยู่รอดได้อย่างไรกัน" ชาวบ้านพูดมาถึง
จุดที่เข้าใจก็อดไม่ได้ที่จะปาดน้ำตา

รจนมมองส่งเงาหลังของชาวบ้านที่พยุงผู้เฒ่าสูงลูกหลานจากไปแล้ว
เว่ยเซาก็ยืนเงยบอญั้วหัวครู่

"นายท่าน ม้าพักเรียบร้อยแล้วพร้อมเดินทางแล้วขอรับ" เหลยเหยียน
เดินขึ้นหน้ามากล่าว

เว่ยเซามองไปยังทิศทางของด่านจิวหลี่อีกครั้ง จดจ่ออยู่หัวครู่
ก็เอ่ยขึ้นเนิบๆ "เปลี่ยนเส้นทางเถอะ ตามเข้าไปพบเซวียไท่กันสักหน่อย"

วันต่อมากลุ่มของเสี่ยวเฉียวก็ผ่านด่านจิวหลี่เข้าสู่อำเภอหลังปี
ในที่สุดก็มาถึงจุดหมายปลายทางของการเดินทางในครั้งนี้และได้พบปะ
กับต้าเฉียวซึ่งพรากจากกันเนิ่นนานเสียที สองพี่น้องได้พบหน้ากันแล้ว
ขณะที่ดวงตาทั้งสองคู่สบประสาน ความรู้สึกนั้นคล้ายดังอยู่ห่างคนละ
ชาติภพ

"พี่สาว!" เสี่ยวเฉียวร้องเรียกคำหนึ่งก่อนจะเร่งฝีเท้าวิ่งตรงไปหา

มือทั้งสองข้างของสองพี่น้องกุมกระชับกันแน่นขณะที่พวกนางยัง
ตื่นเต้นไม่คลาย

ต้าเจียวชอบตาแดงระเรื่อ เรียกตอบว่า "น้องพี่" น้ำตาก็พร่างพรู
ลงมาอาบดวงหน้า

เสี่ยวเจียวประคองนางนั่งลงแล้วเช็ดคราบน้ำตาบนดวงหน้าออกให้
หลังจากสองพี่น้องได้ถ่ายทอดความรู้สึกกระหว่างที่พรากจากกันแล้ว
อารมณ์ก็ค่อยๆ สงบลงตามลำดับ

เสี่ยวเจียวพินิจญาติผู้พี่ เห็นบัดนี้ท้องของนางใหญ่อ้วนอ้าย รูปร่าง
ก็อวบอิมกว่าแต่ก่อน แม้มือเท้าจะบวมจากการตั้งครรภ์จนเดินเหิน
เชื่องช้าอยู่บ้าง ทว่าสีหน้าไม่เลวทีเดียว เสี่ยวเจียวปลอบปลื้มอยู่ในใจ
เพ่งพิศท้องอันกลมโตของนางอยู่พักใหญ่ก็ยังใจไม่อยู่ยื่นหน้าเข้าไปซุกใช้
ยกมือขึ้นไปลูบคลำ ปากก็คุยกับหลานว่า "นำมาเยี่ยมเด็กดีแล้วนะ เด็กดี
ต้องไม่ดื้อไม่ซน อย่าได้ทำให้พี่สาวของน้าต้องเหนื่อยเสีย"

ต้าเจียวหัวเราะขัน กอดน้องสาวไว้สักระยะก็ค่อยยกมือขึ้นช่วยจับ
จนผมปอยหนึ่งที่ปรกลงมาไปทัดหลังใบหูให้ จากนั้นเอ่ยกับนางว่า
"น้องพี่ ภายหลังที่ข้าจากมากับพี่ชายของเจ้าถึงค่อยๆ คิดได้กระจ่าง
วันนั้นที่เจ้าบอกว่าอยากจะทำเตียงให้เยียนโหวแทนข้า ที่แท้เป็นเพียงข้ออ้าง
ที่เจ้าพูดเพื่อให้ข้าจากไปอย่างสบายใจเท่านั้น ข้าได้ใช้ชีวิตที่ดีแล้ว
ทว่าเจ้ากลับต้องแต่งข้าสกุลเว่ยไปแทน หนึ่งปีมานี้ใจข้ากระสับกระส่าย
อยู่เสมอ กระทั่งไม่นานก่อนหน้านี้ได้รู้ความเป็นไปของเจ้าจากปากของ
คุณชายจง ข้าถึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง หนึ่งปีมานี้ชีวิตของเจ้าคงไม่ง่ายเลย
กระมัง"

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มอันสดใส "พี่สาว ท่านยังไม่รู้ว่าท่านย่าสกุลเว่ยผู้นั้น
แสนประเสริฐและดีต่อข้ายิ่งนัก คราวนี้ที่ข้าได้ลงใต้กลับบ้านอย่างสะดวก
ราบรื่นก็เป็นเพราะนางให้การดูแล"

"แล้วสามีของเจ้าเล่า เขาดีต่อเจ้าหรือไม่"

เหินนัยน์ตาคู่งามของต้าเฉียวพิศมองตนพร้อมความห่วงใยระคน
รู้สึกผิดที่ฉาบอยู่บนดวงหน้า เสี่ยวเฉียวนิ่งอยู่ชั่วอึดใจก่อนที่ริมฝีปาก
จะประชิดไปถึงข้างหูของญาติผู้พี่แล้วเอ่ยกระซิบ "เขาก็ดีต่อข้าเช่นกัน
ข้าตอบเขา เขายังไม่โกรธข้าเลย"

ต้าเฉียวตะลึงงัน รอจนได้เห็นใบหน้าที่ทะเล้นของเสี่ยวเฉียวกำลัง
ยิ้มระรื่นมองนางอยู่ นางถึงได้สติคืนมา หลุดหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่
"เยียนโหวดีต่อเจ้า เจ้าเสียมารยาทเช่นนั้นได้อย่างไรกันนี้"

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ก็เขาเป็นฝ่ายยั่วโทสะข้าก่อนเอง"

ต้าเฉียวส่ายหน้า "ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่อาจตบตีสามีนะ! เดิมทีข้ายัง
กังวลอยู่เลยว่า..."

เสี่ยวเฉียวหัวเราะคิกคักก่อนจะตบหนาง "พี่สาว ท่านวางใจ
เป็นใช้ได้ ตัวข้าย่อมจะมีชีวิตที่ดียิ่ง!"

ต้าเฉียวย่อมรู้ว่าเสี่ยวและเว่ยสองสกุลมีความแค้นของคนรุ่นก่อน
ที่ยังไม่คลี่คลาย เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองตง นางก็เคยได้ยินเรื่องราว
เกี่ยวกับเยียนโหวเว่ยเข้ามาบ้าง โดยเฉพาะวิธีที่เขาใช้จัดการกับหลี่ชู่
นั้นทำให้นางไม่แคล้วต้องสั่นสะท้านทั้งที่ไม่รู้สึกหนาว แม้ไม่เคยได้พบตัว
แต่ในเมื่อเขาเป็นถึงผู้ครองแห่งดินแดน ท่าทางของเขาในจินตนาการ
ของต้าเฉียวจึงควรจะน่าเกรงขามจนไม่อาจก้าวล่วง นางจึงนึกไม่ถึง

สักนิดว่าชีวิตส่วนตัวของเขาเมื่ออยู่ร่วมกับน้องสาวนางจะเป็นเช่นนี้ไปได้
นับแต่นางออกเรือนกับปี่จ้อ เขาก็เอาใจใส่นางในทุกเรื่อง และด้วยความที่นางเองก็มีอุปนิสัยอ่อนโยน จึงยากจะจินตนาการได้จริงๆ ว่าเหตุการณ์เช่นไรกันหนอที่เยียนโหวไปยั่วโทสะของน้องสาวนางจนถูกตบเข้าแต่ไม่คิดโกรธเคือง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปหากบุรุษถูกรายาตบแล้วไม่โกรธเช่นนี้ ก็เห็นได้ชัดว่าต้องรักชอบภรรยาอย่างยิ่ง

เดิมที่ตำเคียวละอายแก่ใจมาตลอดที่ตนได้ครองคู่กับสามีที่พึงใจ ทว่ากลับทำให้น้องสาวต้องตกอยู่ในห้วงอันทุกข์ยาก

มาวันนี้เห็นทีว่าจะเป็นการจับคู่ที่ลงตัวยิ่ง น้องสาวกับเยียนโหวปรองดองกลมเกลียว รักใคร่แน่นแฟ้นไม่ธรรมดาเช่นกัน

ในที่สุดตำเคียวก็วางใจได้เต็มที่เสียที นางกุมมือเคียวเคียวไว้พลางกล่าว "เจ้ามาคราวนี้ก็อยู่สักหลายวันหนอยเถิด รอไว้จะกลับไปเมื่อไรข้าจะให้พี่เขยเจ้าเป็นคนส่งเจ้ากลับอวี๋หยางด้วยตนเอง"

บริเวณโค้งรัยลี่ทางตะวันตกเฉียงเหนืออันเป็นจุดที่แม่น้ำไหวสุ่ยไหลมาบรรจบที่เมืองเซียวนั้น มีเขื่อนยาวสิบสี่ลี้นามว่าอันเล่ออยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างไว้ตั้งแต่หลายสิบปีก่อนแล้ว

ยามนั้นราชสำนักฮั่นแม้มักดำทว่าพระราชอำนาจยังคงอยู่ เจ้าเมืองเซียวจึงเกณฑ์แรงงานราษฎรมาร่วมกันสร้างเขื่อนเป็นเวลาสามปีจนเสร็จสิ้น ทุกครั้งที่แม่น้ำไหวสุ่ยเอ่อท้นก็อาศัยเขื่อนแห่งนี้ป้องกันพื้นที่ปลายน้ำรวมเจ็ดสิบสองหมู่บ้านแปดอำเภอของเมืองเซียวเอาไว้ เพื่อระลึกถึง

เจ้าเมืองท่านนั้น ราษฎรในพื้นที่จึงตั้งชื่อเขื่อนนี้ตามสมญานามของท่านว่า 'อันเล่อ'

เขื่อนอันเล่อผ่านการกักเซาะจากแม่น้ำไหลสูยมาหลายสิบปีแล้ว บัดนี้แม่น้ำค่อยๆ ทรุศโถมไปตามกาลเวลาและอยู่ในสภาพขาดการซ่อมบำรุงจนส่งผลให้มีน้ำรั่วไหลบ้างประปรายเมื่อแม่น้ำไหลสูยเพิ่มระดับขึ้นกะทันหัน ทว่าสภาพโดยรวมของเขื่อนก็ยังคงต้านทานกระแสน้ำได้เช่นเดิม ด้วยพึ่งพาเขื่อนแห่งนี้เอง ความปลอดภัยของราษฎรในเมืองและพื้นที่ใกล้เคียงจึงล้วนได้รับการปกป้อง แต่ในวันนี้เขื่อนนามอันเล่อแห่งนี้กลับไม่สงบสุขเช่นกาลก่อนอีกแล้ว

เริ่มตั้งแต่เมื่อวานเป็นต้นมา ขณะที่ผู้ว่าการมณฑลสวี่โจวเขยิบไท่แสรงล้อมเมืองต่อไปเพื่อสร้างความสับสนแก่หยางชิน อีกทางหนึ่งก็ลอบส่งเชาซีกับจางเปียวสองแม่ทัพใต้อาณัติของตนให้นำไพร่พลหนึ่งพันนายล้อมมาถึงที่นี่ โดยระหว่างทางยังกวาดต้อนแรงงานมาจำนวนมากเพื่อขุดทำลายแนวลาดหลังเขื่อน

แรงงานเหล่านี้ล้วนเป็นชาวบ้านในท้องที่ซึ่งถูกบังคับกวาดต้อนมาในใจต่างรู้ว่าหากเขื่อนถูกทำลาย แม่น้ำไหลสูยก็จะไหลเปลี่ยนทิศมาบ้านเรือนไร่นาที่อยู่ปลายน้ำจะหายหมดสิ้น และที่น่าพรั่นพรึงยิ่งกว่าคือหากขุดทำลายเขื่อนได้ยาวหนึ่งลี้ตามที่ถูกสั่งไว้เมื่อไร แม่น้ำไหลสูยก็จะไหลทะลักเข้ามาในฉับพลัน แรงงานที่มีเพียงสองขาเช่นพวกเขาไหนเลยจะหนีรอดจากการกลืนกินของกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากไปได้ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่เมื่อวานพวกเขาจึงขอร้องอ้อนวอนกันไม่หยุดปากว่าเชาซีกับจางเปียวมีหรือจะรับฟัง พวกที่ท้วงติงไม่ยอมทำตามคำสั่ง

ล้วนถูกสังหารในคาบเดียวแล้วโยนทิ้งลงแม่น้ำไหลส่ายไปจนสิ้น เหล่าแรงงานที่เหลือจึงได้แต่กลักรื้อความเจ็บแค้นโดยไม่กล้าต่อต้านอีก ถูกบีบคั้นให้จำต้องจับเครื่องมือชุดเจาะชุดทำลายเชื่อมต่อไป แม้ว่าอากาศจะหนาวจัด แต่เมื่อถึงวันนี้เชื่อนซึ่งเดิมสมบุรณ์ดีก็ถูกชุดเจาะจนแนวลาดหลังเชื่อมเกิดร่องลึกยาวเหยียดต่อเนื่องกว่าหนึ่งลิแล้ว แม่น้ำไหลส่ายอาจทะลวงผ่านจุดเปราะบางนี้เข้ามาได้ทุกเมื่อ สถานการณ์กำลังคับขันถึงที่สุดแล้ว

บริเวณริมเชื่อมชุมนุมไปด้วยชาวบ้านจำนวนมากที่ได้ยินข่าวแล้วรีบรุดมาถึง ทุกคนต่างร่ำไห้พลาญคุกเข่าวอนขอความเมตตา ทว่าเฉาชีวิตกับจางเปียวยังคงทำทูลทวนลม สั่งให้ทหารขับไล่พวกชาวบ้านไปพลาญเขียนตีพวกแรงงานที่ทยอยหยุดเครื่องมือไม่กล้าชุดลึกกว่านี้ไปพลาญ

ด้านล่างของเชื่อมอันเลื่องดังระงมไปด้วยเสียงคร่ำครวญเคล้าเสียงคำทอ เหตุการณ์ชักวนวายขึ้นทุกทีแล้ว

ก่อนหน้านี้เชวี่ไต้มีบัญชาเด็ดขาดลงมาว่าจะเอาชีวิตเฉาชีวิตกับจางเปียวหากจัดการเรื่องชุดทำลายเชื่อมไม่สำเร็จ ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรทั้งสองก็ต้องคุมคนชุดทำลายเชื่อมให้ได้ก่อนฟ้ามีดวันนี้ ฝ่ายตนจะได้อาศัยสี่แห่งรัตติกาลลอบขึ้นที่สูงไปก่อน ยามนี้แลเห็นดวงตะวันค่อยๆ เคลื่อนไปสู่ทิศตะวันตกแล้ว ทว่าพวกแรงงานกลับเริ่มก่อความวุ่นวายเสียนี้ ทั้งพวกชาวบ้านละแวกใกล้เคียงก็มารวมตัวกันมากขึ้นทุกที เฉาชีวิตจึงกลัดกลุ้มรุ่มร้อนอยู่ในใจ ครั้นมองเห็นชายชราผมสียดอกเลาที่อยู่ใกล้เคียงทำงานชักช้าจึงเดินตรงไปตะไสหนึ่งเท้าจนชายชราคลั่งลงไปบนพื้นแล้วเขียนซ้ำแรงๆ อีกหลายที

ฝ่ายจางเปียวเห็นพวกแรงงานที่อยู่ใกล้ๆ ต่างหยุดมือมองมาด้วย
แววตาตื่นกลัว ใจก็คิดว่าการเชือดไก่ให้ลิงดูถึงจะเห็นผลมากที่สุด ดังนั้น
จึงชักดาบประจำกายออกมาแล้วเงื้อมมือลงใส่ชายชราที่อยู่บนพื้นคนนั้น
ท่ามกลางเสียงร้องแตกตื่นของผู้คนทั้งหมด

ทว่าแขนเพียงจะแทงลงกลับถูกคนผู้หนึ่งหยุดไว้จากด้านหลังเสียก่อน

"ท่านแม่ทัพช่างมีบารมีน่ายำเกรงเสียจริง ถึงกับลงมืออำมหิตเช่นนี้
ต่อผู้เฒ่าคนหนึ่งที่เราซึ่งอาวุโสได้!" เหลยเหยียนกล่าว

จางเปียวไม่รู้จำักเหลยเหยียน เมื่อหันขวับไปเห็นผู้ที่ขัดขวางตนไว้
แม้คนตรงหน้าจะสวมเพียงชุดลาลองทั่วไป ทว่ามองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า
อีกฝ่ายเป็นคนในกองทัพ ทั้งที่กำลังแขนของตนก็นับว่าไม่เบา แต่เมื่อ
ถูกอีกฝ่ายหยุดไว้เช่นนี้ก็กลับไม่อาจแทงดาบลงไปได้อีก ภายใต้อายุดา
เพ่งมองของผู้คนมากมาย จางเปียวจึงทั้งอับอายทั้งมีโทสะตะโกนว่า
"เจ้าเป็นใครกัน ถึงกับบังอาจสอดมือมาทำลายงานใหญ่ของนายข้า
เชียวหรือ!"

เหลยเหยียนเอ่ยกลับหัวเราะ "ไว้เชิญศีรษะของเจ้าย้ายลงมาจาก
บ่าแล้วข้าค่อยบอกเจ้าแล้วกันว่าข้าเป็นใคร!"

จางเปียวโกรธอย่างมาก เขาทุ่มแรงอย่างเต็มที่จึงสลัดแขนหลุดจาก
พันธนาการได้ จากนั้นก็วัดดาบโรมันกับเหลยเหยียนในทันที พลทหาร
ที่อยู่ข้างเคียงต่างรีบล้อมเข้ามาหมายจะช่วยอีกแรง ทว่าคนทั้งสอง
รบพุ่งกันในระยะประชิด ไม่มีช่องให้ผู้อื่นสอดมือได้เลย พวกเขา
ทำได้เพียงให้กำลังใจจางเปียวอยู่ด้านข้างเท่านั้น

ไม่คาดว่าเพียงไม่กี่กระบวนท่าผ่านไปจางเปียวกลับแผดเสียงร้องลั่น

แขนข้างหนึ่งถึงกับถูกฟันขาดไปต่อหน้าต่อตาแล้ว

จางเปียวหลุดลงกับพื้น กุมแขนที่ถูกด้วนพลางร้องครวญคราง เจาซวี่ที่รีบรุดมาตามเสียงก็ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ รีบสั่งระดมทหาร ที่อยู่ข้างเคียงให้กระชับวงล้อมเข้ามา

เหลยเหยียนไม่ครั่นคร้ามแม้แต่น้อย เผยป้ายประจำสกุลเว่ย สีเหลืองทองอร่ามที่อยู่ในมือพร้อมตะโกนก้องกังวานไป "ข้าคือเหลยเหยียน บิรवारเยียนโหวสกุลเว่ยแห่งโยวโจว! วันนี้ท่านโหวนายข้านำทหาร ผ่านทางมาที่นี่ ได้ยินว่าเซวียไท่ไร้คุณธรรม เพียงเพื่อจะช่วงชิงพื้นที่เล็กๆ ถึงกับไม่ไยดีความปลอดภัยของพีป่าน้ำอาอันบ่ไม่ถ้วนในเจ็ดสิบสอง หมู่บ้านแปดอำเภอที่อยู่ปลายแม่น้ำโหวส่วยนี้ คิดจะทำลายเขื่อนชักน้ำเข้าท่วมเมือง! ประพฤติโหดชั่วชัတ်ต่อครรลองฟ้าเช่นนี้ไหนเลยจะนั่งดูดาย ไม่แยแสได้ พีป่าน้ำอาทั้งหลายอย่าได้หวาดกลัว ทุกเรื่องล้วนมีนายข้า อยู่ทั้งคน!"

คนทั้งหมดตกตะลึงอย่างที่สุด หันหน้ามองไปบนยอดเนินที่อยู่ ไม่ไกลนักก็เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนสง่าอยู่ตรงนั้น มือของเขาวางกดอยู่บนกระบี่ ใบหน้าเคร่งขรึมน่าเกรงขาม มีทหารพกดาบสิบกว่านายยืนเป็น ระเบียบอยู่ด้านหลัง ยามนั้นกระแสดมหมอบแรงจากด้านหน้าพัดพา ชายเสื้อของเขาให้ปลิวไสว ยิ่งขับเน้นให้รูปกายของชายหนุ่มแลดู สูงตระหง่านยิ่งใหญ่มากลิ่นอายเฉกเช่นผู้เป็นใหญ่แห่งใต้หล้าสายตา ตรงมาสบผู้คน

สกุลเว่ยแห่งโยวโจวไม่เพียงต่อต้านการรุกรานของชนเผ่าชยงหนู มาทุกชั่วคน มาถึงรุ่นนี้เยียนโหวเว่ยเข้ายังผนวกกลืนมณฑลจี๋โจว

ควรรวมมณฑลปิงโจว จนผนึกแดนเหนือเป็นปึกแผ่นในที่สุด สองปีมานี้ จึงมีชื่อเสียงบารมีเป็นที่รู้จักของผู้คนไปทั่วหล้าแล้ว

เมื่อครั้งปีก่อนเซวียไท่จับมือกับเงินเสียงร่วมมือกันเพื่อบุกตีมณฑลเหียนโจว ไม่คิดว่ากลับถูกเว่ยเซ่าสอดมือเข้ามาทำลาย ไม่เพียงแต่ข้อตกลงเป็นมิตรกันจะถูกฉีกกระชาก กระทั่งมณฑลสวิโจวถิ่นเดิมยังหวุดหวิดจะถูกหยางซิ่นฉกเอาไปได้ เซวียและเว่ยสองสกุลจึงผูกค้ำกันนับแต่นั้นแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมาฝ่ายหนึ่งอยู่แดนเหนือ อีกฝ่ายอยู่แดนใต้ ยังไม่ได้ปะทะกันซึ่งหน้าก็เท่านั้น

เฉาซวีไต้ยินขาวเมื่อไม่กี่วันนี้เองว่าทัพใหญ่ของเว่ยเซ่าเพิ่งจะคว่ำชัยในศึกที่เมืองซังต้งได้ไม่นาน ไหนเลยจะคาดคิดว่าหัวเวลานี้อีกฝ่ายจะมาปรากฏตัวที่นี้ด้วยตนเองได้ ชื่อเสียงบารมีของเว่ยเซ่ากระเดื่องเลื่องลือไปทั่วทั้งสี่สมุทร มินหัวข้าหลยเหียนยังบอกว่าเขานำทหารมาด้วย ในใจเฉาซวีจึงบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ลอบคิดว่าตนมีกำลังพลเพียงพันเดียว หากสู้รบกันขึ้นจริง เกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอีกฝ่ายสักนิด มิสู้รบถอนกำลังเสียก่อน นำข่าวที่เว่ยเซ่าลอบยกทัพลงใต้กลับไปแจ้งต่อผู้เป็นนายโดยเร็วจะดีกว่า

เฉาซวีคิดเสร็จก็ก้าวถอยหลังไปช้าๆ จวบจนถอยห่างไปหลายจั้ง จึงพลิกกายขึ้นหลังม้า คอบตะปึงไปยังทิศทางของเมืองเสียวในทันที

สีหน้าของเว่ยเซ่านิ่งขมึนเย็นชาขณะยืนแขนไปรับคันศรขนาดใหญ่ที่ทหารคนสนิทส่งมาให้ เขาพาดลูกธนูแล้วนำสายเล็งตรงไปยังเงาหลังบนอาชาที่ควบไถลออกไปทุกขณะ เสียงผิงดังขึ้นเมื่อเขาปล่อยลูกธนูผลจากสาย ลูกธนูหนึ่งดอกที่ถูกยิงส่งออกไปด้วยความเร็วประหนึ่ง

จะไล่กวาดสายฟ้าไล่ล่าสายลมนั้นเสียปลีกเข้าสู่ใจกลางหลังของเฉาซีวี่
ในพริบตา

เฉาซีวี่หัวคะมำร่วงดังจากหลังม้าตกพื้นถึงแก่ความตายทันที

"ข้าคือเว่ยเซ่าแห่งโยวโจว บัดนี้ได้นำทัพใหญ่มาถึงที่นี่แล้ว! เซวียไท่
ไร้ซึ่งคุณธรรม ทุกคนมีสิทธิ์จะเด็ดชีพมันทั้งสิ้น! พวกเจ้าทหารฝ่ายเซวียไท่
จงวางอาวุธเสีย แล้วข้าจะเว้นโทษตายให้!" เว่ยเซ่าเก็บคันศร สูดหายใจ
เข้าลึกๆ แล้วเปล่งเสียงท้าลมอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ทหารฝ่ายเซวียไท่มีผู้ใดบ้างไม่รู้จักนามของเว่ยเซ่าแห่งแดนเหนือ
ต่างก็ตื่นตระหนกที่เห็นเขาปรากฏกายขึ้นที่นี่พร้อมบารมีอันน่าเกรงขาม
และพลังอำนาจที่สยบขวัญผู้คน พวกเขาถึงกับไม่มีใครหาญกล้าเดิน
ประชิดเข้าไปสักคนเดียว เพียงชั่วเวลาสั้นๆ เท่านั้นจางเปียวกับเฉาซีวี่
ก็เจ็บหนึ่งตายหนึ่ง พอขาดแม่ทัพ ใจทหารก็ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว
ประกอบกับพวกเขาเหล่านี้มีจำนวนมากที่ตอนแรกถูกบังคับจับกุมมาเป็น
ทหาร มิใช่พวกชั่วช้าสามานย์ไปเสียทุกคน เมื่อถูกเสียงอันก้องกังวาน
ของเว่ยเซ่าปลุกเรียกสติ แต่ละคนจึงหวาดผวาทิ้งอาวุธลงพื้น พวกกัน
หันหลังหนีเตลิดไปคนละทิศละทาง พริบตาบนเขื่อนก็เหลือแต่พวก
แรงงานกับพวกชาวบ้านที่มาชุมนุมกันมากขึ้นทุกที ไม่รู้ว่าเป็นใครที่
เริ่มคุกเข่าลงก่อนกระทั่งพาให้คนทั้งหมดคุกเข่าต่อเว่ยเซ่าตามๆ กัน
ทั้งหมดให้ร้องก้องด้วยสำนึกในบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านโหว ผู้ที่ร่ำให้
น้ำหูน้าตานองหน้ามีมากจนนับไม่ถ้วน

เว่ยเซ่าก้าวลงจากแท่นหิน บอกให้ราษฎรเร่งมือกันนำก้อนดินที่ขุด
ออกมาอัดกลับลงไปเพื่อเสริมความมั่นคงของเขื่อนไม่ให้เกิดอันตรายได้

เมื่อคนทั้งหมดถูกเตือนสติก็พร้อมใจกันลงมือโดยมีช่างปูนที่รู้มาถึงนานแล้วเป็นผู้นำ ทว่าตอนนี้เองกลับมีแรงงานหลายคนวิ่งหน้าตีขึ้นมาแจ้งว่าแนวลาดหลังเขื่อนตรงช่วงต้นมีน้ำทะลักออกมาแรงอย่างยิ่ง คาดว่าคงเพราะบริเวณนั้นถูกขุดลึกจนเกินไป

ราษฎรที่อาศัยอยู่สองฝั่งแม่น้ำไหลส่วยต่างรู้ว่าเมื่อใดที่แนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำทะลักออกมาก็แสดงว่าผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำเกิดรูรั่วขึ้นแล้ว หากไม่รีบค้นรูรั่วให้พบแล้วทำการอุดให้ทันท่วที่ พลังน้ำก็จะส่งผลให้รูรั่วขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และเป็นไปได้สูงที่เขื่อนจะทรุดตัวจนถึงขั้นแตกพัง ซึ่งอันตรายเป็นอย่างยิ่ง

เหล่าราษฎรต่างหน้าถอดสีรีบวิ่งไปดูโดยไม่รอช้า เห็นแนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำโคลนสีเหลืองพุ่งทะลักออกมาไม่ขาดสายจริงเสียด้วย ไม่ช้ามวนน้ำก็รวมตัวกันดุจลำธารสายหนึ่ง คนทั้งหมดต่างร้อนใจป็นขึ้นไปบนเขื่อนหมายจะเสาะหารูรั่ว ทว่าผืนน้ำไพศาลเช่นนี้ไหนเลยจะเสาะพบกระแสน้ำที่หมุนวนอยู่ข้างใต้ในเวลาอันสั้นได้เล่า

ในจำนวนผู้ติดตามของเว่ยเซ้า มีชาวเมืองฉู่แห่งแดนใต้อยู่ผู้หนึ่ง ที่สันทัดทานน้ำนามว่าเงินเซ้า เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นฝ่ายก้าวออกมาอาสาในที่ "ท่านโหว ให้คนผูกเชือกเส้นหนึ่งไว้ที่เอวของข้าน้อย แล้วหย่อนข้าน้อยลงน้ำไปเสาะหารูรั่วก็ได้ขอรับ"

นอกจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากทิ่มแทงกระดูกแล้ว หากผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำมีรูรั่วยังจะเกิดแรงดูดมหาศาลอีกด้วย การหย่อนคนลงไปเช่นนี้ ต่อให้ผูกเชือกไว้ที่ตัว แต่ถ้าหากถูกกระแสน้ำดูดเข้าสู่น้ำวนก็อันตรายอย่างมากอยู่ดี

ขณะที่เว่ยเซ่าล้งเลใจอยู่นั้น ล้อมเสียงซราภาพเสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้นที่ด้านหลัง "ข้ามืออยู่วิธีการหนึ่ง ท่านโหวไม่จำเป็นต้องส่งคนลงไปเสี่ยงอันตรายหรอก!"

เว่ยเซ่าหันหลังไปมองก็พบว่าผู้เฒ่าวาจาคือชายซราที่แต่งกายในชุดผ้าป่านเช่นคนพเนจร บนบ่าแบกถุงยาอยู่ใบหนึ่ง เรือนผมแม้ขาวโพลนทว่าสีหน้าแดงสดใส เคราขาวพลั่วลลอมขณะเดินก้าวยาวตรงมาทางเขา เมื่อเดินเข้ามาใกล้เห็นเว่ยเซ่ากำลังมองตนอยู่ ชายซราก็เพียงแต่ผงกศีรษะให้เล็กน้อย ก่อนจะรีบสั่งการให้ผู้คนไปนำผืนเสื่อกับผ้าม่านเนื้อหนามาโดยเร็ว หลังจากมัดด้านบนของม่านเสื่อด้วยเชือกและถ่วงชายด้านล่างด้วยของหนักแล้วจึงให้หย่อนลงในน้ำแนบไปกับแนวลาดหลังเขื่อน จากนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนม่านเสื่อไปตามแนวลาดนั้น

ขณะเลื่อนม่านเสื่อไปช้าๆ ตามที่ชายซราบอก ชาวบ้านพลันรู้สึกว่ามีบริเวณหนึ่งถูกคูดึงไว้จนลากดึงต่อไปได้ยากลำบากยิ่ง ต่อเมื่อสังเกตเห็นว่ากระแสน้ำที่ไหลบ่าออกจากแนวลาดหลังเขื่อนเบาลงตามไปด้วย ทุกคนจึงพากันประสานเสียงให้ร้องยินดีในทันที พวกเขารู้ว่าในที่สุดก็พบรูรั่วแล้ว

ทันทีที่หารูรั่วพบ ช่างปูนก็รีบนำคนไปอุดซ่อมแซม รอจนอุดรูรั่วเสร็จสิ้น น้ำที่ทะลักออกจากแนวลาดหลังเขื่อนก็ค่อยๆ ไหลระบายไปจนหมด ผู้คนที่เหลือต่างเดินนำอุดก่อนดินคืนกลับที่เดิมกันต่อก่อนหน้านี้อันที่ถูกบังคับให้ขุดดิน แต่ละคนก็ล้วนสนใจด้วยความจำยอมทว่ายามนี้กลับแย่งกันไปทำหน้าที่ กลัวแต่จะรั้งท้ายผู้อื่นหนึ่งก้าว

รอจนเหตุคับขันถูกจัดการไปหมดแล้ว เว่ยเซ่าจึงทอดมองไกลไปยัง

ทิศทางของด่านจิวหลี่ ขณะลี้เหล่ใจอยู่ก็เห็นชายชราชุดป่านผู้นั้นเดิน
ก้าวยาวมาหาตน

สายลมแรงหอบเคราะห์าของชายชราให้พัดพลิว แผ่ชานกลืนอาย
เนกเช่นเขียนผู้บำเพ็ญพรตอยู่หลายส่วน

"ข้าขอค่านับท่านโหว" ชายชราหยุดยืนที่ด้านหน้าเว่ยเซ่าแล้ว
ประสานมือกล่าว

ด้วยเห็นว่าชายชราผู้นี้ดูแล้วไม่ธรรมดา แผงซึ่งบุคลิกของยอดคน
ผู้เร้นกายสันโดษ เว่ยเซ่าจึงไม่กล้าทะนงตน แสดงคารวะต่ออีกฝ่าย
ด้วยพิธีการของผู้เยาว์ก่อนกล่าวว่า "ไม่ทราบที่ท่านผู้เฒ่ามาจากที่ใด และ
กำลังจะมุ่งหน้าไปไหนใดหรือ เมื่อครูล้วนอาศัยท่านผู้เฒ่าโดยแท้
ถึงสามารถจัดการภัยพิบัติจากเขื่อนแตกลงได้ ข้าเลื่อมใสยิ่งนัก"

ชายชราชุดป่านมองเว่ยเซ่าด้วยสองตาที่เปล่งประกายเจิดจ้าขณะ
เอ่ยปณิธี "ข้าพอจะรู้วิชาแพทย์เล็กน้อย ด้วยเห็นว่าผู้คนในใต้หล้า
โดยมากล้วนตกทุกข์ได้ยาก ข้าจึงออกท่องไปทั่วแดน ถือเสียว่าช่วยเหลือ
ผู้คนตามวาสนา หลายวันก่อนข้าสังเกตปรากฏการณ์ดวงดาวยามราตรี
พบว่าสี่สัตว์เทพกับสามเขตกำแพง* เรียงตัวพร้อมหน้าอยู่เหนือผืนฟ้า
บริเวณนี้ ดาวจักรพรรดิในเขตจื่อเว่ยหยวนอยู่กึ่งกลางโดยมีดาวในเขต
ไท่เว่ยหยวนและเทียนชื้อหยวนขนานปกป้องอยู่ แสงดาวเจิดจรัสสว่างไสว
ยิ่ง ข้าเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์จึงสืบเสาะตามมา ประจวบกับ

* ชาวจีนโบราณแบ่งดวงดาวบนท้องฟ้าออกเป็นเขตต่างๆ โดยเขตที่มีสถานะสำคัญที่สุดก็คือสี่สัตว์เทพ
กับสามเขตกำแพง สี่สัตว์เทพประกอบด้วย 28 กลุ่มดาว ได้แก่ มังกรเขียวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันออก
พยัคฆ์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันตก หงส์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศใต้ และเต๋าดำคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศเหนือ
ส่วนสามเขตกำแพง ได้แก่ จื่อเว่ยหยวน ไท่เว่ยหยวน และเทียนชื้อหยวน มักบ่งชี้ถึงเหตุเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง
กับฮ่องเต้ วังหลวง รวมถึงขุนนางบริวาร

ได้ยืนยันว่าเชื่อนั่นแล้วเกิดเหตุผิดปกติจึงตามมาดู ไม่คาดว่าได้พบกับท่านโหวทนี่ และได้เห็นจริงกับตาตนเองว่าท่านโหวทไม่เพียงมีฝีมือเชิงยุทธ์และสติปัญญาเท่านั้น ในใจยังมีเมตตาธรรมอีกด้วย อาณาประชาราษฎร์ทั่วหล้านับแต่นี้จะได้มีความหวังกันแล้ว"

ขณะที่ทั้งสองสนทนากัน ชาวบ้านก็ค่อยๆ รุมล้อมเข้ามาเงี่ยหูฟัง แม้ว่าจาของชายชราฟังแล้วจะเข้าใจก็มีไซ้ ไม่เข้าใจก็มีเชิง ทว่ารอจนได้ยินคำว่า 'ดาวจักรพรรดิ' แต่ละคนก็ดูเหมือนจะเข้าใจกระจ่างในทันที ต่างอดไม่ได้ที่จะมองเว่ยเซ้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มความเคารพยกย่อง ก่อนจะยืหน้ากระชับกระชับกัน

เว่ยเซ้าผู้นี้แท้จริงมีอุปนิสัยดुर้าย พื้นฐานจิตใจขาดความกรุณา ถึงขั้นมีความแค้นเพียงเล็กน้อยก็ต้องชำระให้จงได้ หาไม่เมื่อครั้งยังเป็นเด็กหนุ่มคงไม่ได้รับสมญานามว่าจอมอหังการน้อยหรอก

ยามนี้แผ่นดินไร้ซึ่งฮ่องเต้ที่แท้จริง คนทั่วหล้าย่อมจะเข้าร่วมช่วงชิงเว่ยเซ้าเองก็ไม่ยกเว้น ในเมื่อเขาได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้แล้วก็ย่อมจะมีจิตใจทะเยอทะยาน การครองความเป็นใหญ่รวมถึงใช้กำลังทหารช่วงชิงได้เหล่านี้คือความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่เขาหลงใหลมาตลอด

แต่ในขณะเดียวกันหลายปีที่ผ่านมาเขาก็ได้สวีสู่ฮินหมั่นเตือนสติอยู่เสมอ และยังมีกองขุนหยางคอยอยู่ด้านข้างโน้มหน้าตักเตือนอีกแรง ประกอบกับวัยที่เติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อตระเวนไปทั่วจนพบเห็นความเป็นอยู่อันยากแค้นของราษฎรมากเข้า เขาก็ยิ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งสูงนี้จึงเริ่มมองความทุกข์ยากของราษฎรเป็นเช่นหน้าที่ และเก็บเอามาใส่ใจมากขึ้นทีละน้อย

วันนี้เหตุที่เขาเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน ประการแรกเพราะตั้งใจจะทำคุณแก่หยางซิ่น ประการที่สองเพราะถูกสภาพอันน่าเวทนาของชาวบ้านที่พบเจอระหว่างทางทำให้สะทกสะท้านใจจริงๆ โดยไม่นึกว่าจะมาพบกับชายชราผู้มีความรู้สูงส่งเช่นนี้ที่นี้ได้

เว่ยเซ้าย่อมจะพึงเข้าใจความนัยในวาจาของชายชราจึงอดไม่ได้ที่จะตะลึงไปเล็กน้อย

เมื่อชายชราผู้นั้นพูดจบก็ทำความเคารพต่อเว่ยเซ้าอย่างสูงด้วยการหมอบกราบ จากนั้นจึงลุกขึ้นหมุนกายเดินก้าวยาวจากไปเฉกเช่นขามา

เว่ยเซ้ามองเงาหลังของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยถามอย่างอดไม่ได้ "ขอถามท่านผู้เฒ่า นามอันสูงส่งของท่านเรียกขานว่าอย่างไร"

"ข้ามีศิษย์ที่ส่งสอนเพียงสามเดือนอยู่คนหนึ่ง บัดนี้รับข้ออยู่ได้ปกครองของท่านโหวนเอง หวังว่าท่านโหวจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง หากวันหน้าสร้างประโยชน์สุขแก่ราษฎรเช่นที่ข้าได้พบเห็นในวันนี้ ก็จะเป็นโชคดีใหญ่หลวงของได้หล้า!" ชายชราไม่ได้หันหลังกลับมา เสียงเอ่ยตอบลอยละล่องมาตามแรงลม แขนกว้างของชุดผ้าป่านสะบัดพลั่ว ไม่ช้าเงาร่างของเขาก็หายลับไปท่ามกลางทุ่งกว้างริมฝั่งแม่น้ำไหวสุย

จวบจนชายชราชุดป่านจากไปไกลแล้ว เว่ยเซ้าจึงนึกขึ้นได้ว่าชายชราผู้นี้ น่าจะเป็น 'ไป่สือ' ผู้สืบทอดของสำนักโม่จยารุ่นปัจจุบันที่กงซุนหยางเคยเอ่ยกับเขาขณะพบกันโดยบังเอิญบนหอด่านไถในคืนหนึ่ง เมื่อครั้งยังอยู่ที่เมืองซินตู

เว่ยเซ้าตกตะลึงอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าจะได้พบไป่สืออย่างไม่คาดฝันที่นี้ ทว่าหลังจากอารมณ์ตกตะลึงผ่านพ้นไปแล้ว ถ้อยคำที่ไป่สือ

พูดก่อนจะจากไปนั้น แท้จริงเขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจสักเท่าไร คำทำนาย
ชะตาดาวจักรพรรดิหรือคำกล่าวเรื่องฟ้าลิขิต เขาล้วนไม่เคยเชื่อถือ
มาก่อน

ตั้งแต่ช่วงเวลาที่เขาในวัยสิบสองได้เห็นบิดากับพี่ชายพลีชีพ
ในสนามรบกับตา สิ่งที่เขาเชื่อถือก็คือ...มีแต่ตนเองแข็งแกร่งเท่านั้น
ถึงจะปกป้องตนเองได้ มีแต่อำนาจบาตรใหญ่เท่านั้นถึงจะทำให้ผู้อื่น
ก้มศีรษะยอมเป็นข้ารับใช้ได้ สิ่งอื่นที่เหลือล้วนเป็นเพียงภาพมายา
เฉกเช่นบุปผาในคันท้องหรือจันทร์หาในวารีก็เท่านั้น อีกทั้งนับแต่อดีต
จวบจนปัจจุบัน โดยมากก็ล้วนอ้างลิขิตสวรรค์มาสร้างบารมีให้ตนเอง
เพื่อชื่อใจคนทั้งสิ้น แต่ได้กลายเป็นฮ่องเต้ผู้สูงศักดิ์ทั้งหมดเสียเมื่อไรเล่า

ทว่าในเมื่อจุดมุ่งหมายของเขาอยู่ที่ได้ห้ำ และสถานการณ์ของใต้ห้ำ
ก็เป็นเช่นทุกวันนี้แล้ว เขาก็ไม่มีเจตนาที่จะเก็บซ่อนความทะเยอทะยาน
เอาไว้โดยนั่งครองตำแหน่งผู้ปกครองแห่งแดนเหนือแล้วแสวงทำตน
เป็นขุนนางผู้ภักดีของราชวงศ์อันต่อหน้าผู้คนอีกต่อไป

เว่ยเซ้าเย็นใจลอยอยู่ที่เดิม ครู่หนึ่งถึงค่อยหมุนกายขึ้นม้าจากไป

ราษฎรที่อยู่เบื้องหลังเห็นเขาจะไปแล้วจึงพากันไล่ตามไปด้วย
ความอาวรณ จวบจนไม่อาจไล่ตามได้ทันอีก พวกเขาจึงคุกเข่าลงกับพื้น
แล้วกราบโน้มส่งอยู่เบื้องหลังของเขา

เมื่อกลับขึ้นสู่ถนนหลวง เว่ยเซ้าก็ให้อาชาวมุ่งหน้าต่อไปยังทิศทาง
ของด่านจิวหลี่ ทว่าการเปลี่ยนเส้นทางเช่นนี้ย่อมต้องเสียเวลาในการ
อ้อมไปกลับ อย่างเร็วที่สุดก็จะรุดถึงด่านจิวหลี่ได้ก็ต่อพรุ่งนี้ คาดว่า

เสียวเสียวคงผ่านเข้าสู่อำเภอลงปีไปก่อนนานแล้ว

เหลยเหยียนกับเหล่าผู้ติดตามเห็นนายของตนได้ใจราษฎรท้องถิ่นมาโดยมิได้ตั้งใจ แม้อำนาจจะยังแผ่ลงมาไม่ถึงลุ่มน้ำไหวสุ่ย ทว่านับจากนี้ชื่อเสียงบารมีในแถบนี้ย่อมเพิ่มขึ้นมหาศาล ในใจพวกเหลยเหยียนจึงไม่มีใครไม่ยินดีปรีดา

ผิดกับในใจของเว่ยเซ้าที่ร่อนรนกระวนกระวายอยู่บ้าง ระหว่างทางจึงไม่หยุดพักใดๆ ทั้งสิ้น เพียงรุ่งเช้าของวันถัดมาก็ย้อนกลับมาถึงถนนสายเดิมแล้ว

ขณะเดินทางผ่านละแวกเมืองเซียวไป พลันเห็นแต่ไกลว่าบนถนนหลวงฝั่งตรงข้ามมีกองทัพน่วยหนึ่งมุ่งหน้ามาพร้อมกับธงทิวที่คลี่สะบัดและฝุ่นดินที่ฟุ้งตลบ ครั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาอีกเล็กน้อยจึงแยกออกว่าตรงกึ่งกลางของฝั่งตรงที่ปลิวไสวท่าลมอยู่นั้นเขียนอักษรขนาดเท่าไต่รู้ว่า 'หยาง' เมื่อรู้อย่างนั้นคือไพร่พลของหยางชิน เว่ยเซ้าจึงควมม้ามุ่งตรงไปเบื้องหน้าทันที

ขณะเคลื่อนพลมาบนถนนหลวง หยางชินซึ่งนำทัพอยู่หน้าทหารก็เห็นแต่ไกลเช่นกันว่าฝั่งตรงข้ามมีบุรุษบนหลังม้าสิบกว่าคนมุ่งหน้าตรงมาโดยไม่หลบเสียงทัพใหญ่ ซึ่งผิดปกติยิ่งนัก หยางชินแคลงใจว่าอาจมีเล่ห์กล เพื่อความไม่ประมาทจึงบัญชาให้ทัพใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังตนหยุดฝีเท้าแล้วคอยสังเกตการณ์ก่อน

รอนอีกฝ่ายใกล้เข้ามาแล้วจึงเห็นว่าชายหนุ่มที่นำหน้ากลุ่มมีสีหน้าท่าทางเปี่ยมบารมีน่าเกรงขาม ขณะล็งเล็งกำลังจะสอบถามอีกฝ่ายกลับได้ยินคนผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของชายหนุ่มผู้นั้นตะโกนขึ้นก่อน

ด้วยส้อมเสียงอันก้องกังวาน "ท่านคือหยางชินผู้ว่าการมณฑลหยางโจว ใช่หรือไม่ ข้าคือเหลยเหยียนแม่ทัพในปกครองของเยียนโหวแห่งโยวโจว และนายของข้าก็อยู่ที่นี้ด้วย!"

ก่อนหน้านี้แม่หยางชินร่วมมือกับเว่ยเซ้าตีตลบหลังเซวียไท่จน ตั้งตัวไม่ติด ทว่าก็ยังไม่เคยได้พบหน้าเว่ยเซ้าแห่งแดนเหนือกับตามาก่อน เพียงได้ยินได้ฟังมาว่าอีกฝ่ายเป็นคนหนุ่มวัยเพียงยี่สิบเศษและมีรูปโฉม โดดเด่นเหนือใคร ครั้นเพ่งดวงตามองไปเห็นชายหนุ่มผู้นั้นทอดสายตาทักทายที่ตื้นพร้อมผงกศีรษะทักทายด้วยใบหน้าที่เปื้อนยิ้ม หยางชินจึงไม่อาจกดข่มความยินดีเอาไว้ได้ พลิกกายลงจากม้า สวาทาเร็วรีดิน ขึ้นหน้าไปต้อนรับโดยไม่รีรอ

เว่ยเซ้าเองก็ลงจากม้ามาเช่นกัน ภายหลังทั้งสองกล่าวคารวะ ซึ่งกันและกันแล้ว หยางชินก็เอ่ยคำสรรเสริญเยินยอว่าตนได้ยินชื่อเสียงของเยียนโหวมาช้านาน ได้พบปะครั้งนี้ช่างเป็นเกียรติและเป็นความโชคดียิ่งนัก

เว่ยเซ้าสอบถาม "ข้าส่งคนนำสารไปให้ท่านผู้ว่าการตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ท่านได้รับหรือไม่ ข้าศึกที่ล้อมเมืองเซียวคลีคลายลงแล้วกระมัง"

หยางชินเอ่ยตอบ "เมื่อวานข้าได้รับข่าวสารจากท่านโหวถึงเพิ่งจะตื่นจากห้วงฝัน ที่แท้เซวียไท่ถึงกับล้อมเมืองเซียวไปหมายจะชักน้ำมาท่วมเมือง เพราะหิ่ดีที่ได้ท่านโหวเดินทางไปขัดขวางไว้ก่อน ยิ่งได้รู้ว่าท่านโหวนำทัพมาด้วยตนเองประหนึ่งสวรรค์เบี่ยงบนเกือกหนูเช่นนี้แล้ว มีหรือที่ข้าจะยังนั่งเฉยรอความตายต่อไป ยามนั้นข้ารวมพลฝ่าออกจากเมืองมาทันที ทัพเซวียไท่ถูกข้าสังหารจนแตกพ่ายยับเยิน ถอยร่นกลับไป

ทางอำเภอหลังปีแล้ว ข้าระลึถึงท่านโหวจึงมุ่งหน้ามาต้อนรับโดยเฉพาะ ไม่ทราบวาทัพพะใหญ่ของท่านโหวอยู่ที่ใด และลงได้มาครานี้ด้วยจุดประสงค์อันใดกัน" เขาพูดจบก็ทอดตามองไปยังเบื้องหลังของเว่ยเซา

เว่ยเซาแยมยิ้มน้อยๆ "ไม่ขอปิดบังท่านผู้ว่าการ ข้าลงได้มาครานี้ด้วยเรื่องส่วนตัวเท่านั้น จึงมิได้นำทัพบามาแต่อย่างใด อีกทั้งที่นี้ก็อยู่ในเขตปกครองของท่าน หากข้านำทัพบามีเท่ากับลวงเกินท่านหรือ"

หยางชินตะลึงงัน ครั้งนี้เขาถูกเขวียไท่ล้อมกักอยู่ในเมืองเซียวจนไม่อาจทะลวงฝ่าออกไปได้ ทว่าในช่วงเวลานั้นเขวียไท่ก็ไม่อาจบุกเข้ามาได้เช่นเดียวกัน สองฝ่ายจึงคุมเชิงตรึงกำลังกันมาหลายวันแล้ว

เมื่อวานเขวียไท่ยังคงสั่งการให้ทหารแสวงปักธงทิวและชุดหลุมดินสำหรับวางหม้อประกอบอาหารไว้รอบรัศมีหลายลี้นอกเมืองเช่นเดิมเพื่อตอบตาทหยางชิน ขณะที่ฝ่ายหยางชินมิได้นึกสงสัยแม้แต่น้อย ในยามนั้นก็มีเกาทัณฑ์หุ้มสารบบหนึ่งยิงขึ้นมาบนกำแพงเมือง พลทหารจึงนำไปมอบให้หยางชิน นี่ถึงกับเป็นสารที่เว่ยเซาเขียนมาด้วยตนเอง ท้ายข้อความประทับด้วยตรามัจฉาดูเดียวกับสารที่เคยติดต่อกันคราก่อน หยางชินถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น เช่นที่เขาบอกเล่าต่อเว่ยเซาเมื่อครูนี เขารู้แล้วว่าหากตนยังไม่ตะลุยฝ่าวงล้อมออกไป กระทั่งเขื่อนอันเลอถูกทำลายลงไปจริงๆ ทั้งเมืองย่อมยากที่จะรอดพ้นคราวเคราะห์ไปได้ ประกอบกับรู้ว่ามัทพะใหญ่ของเว่ยเซามาเป็นกองหนุนแล้ว ขวัญกำลังใจจึงยิ่งฮึกเหิมเพิ่มขึ้นมา รีบเรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้วให้ประกาศข่าวนี้ออกไปโดยไม่รอช้า

เหล่าทหารเมื่อรู้ข่าวต่างตกตะลึงไปตามๆ กัน แต่ละคนก่นด่า

ด้วยโทษว่าเชวียไท่อำมหิตชั่วช้า ก่อนจะพากันอาสาออกรบ หยางชิน จึงจួយังหะขณะที่ฝ่ายเชวียไท่ซูดหลุมดินเพื่อวางหม้อประกอบอาหาร เปิดประตูเมืองนำทัพฝ่าออกไปฆ่าสังหาร ฝ่ายเชวียไท่มิได้เตรียมการ ป้องกันสกัดกั้น กองทัพที่ย่อยอ่อนความระวังจึงถูกเข่นฆ่าชนิดตั้งตัวไม่ติด ต้องสູ່พลางถอยพลาง สุดท้ายเห็นว่าด้านทานไม่อยู่แล้ว เชวียไท่จึงจำใจ ละทิ้งเมืองเซียว นำทหารที่แตกพ่ายเตลิดหนีไปทางอำเภอลิงปี้ตั้งแต่เมื่อคืน

ฝ่ายหยางชินเมื่อคลี่คลายวงล้อมที่เมืองเซียวสำเร็จก็นึกถึงเว่ยเซ้า รีบรุดมุ่งหน้ามาต้อนรับโดยไม่รีรอ สองฝ่ายจึงมาพบกันกลางทางที่นี้ อย่างไม่คาดฝัน

หยางชินลอบตกละลึงอยู่ในใจขณะที่สายต่ายังคงพิศมองเว่ยเซ้าอยู่ เดิมทีหยางชินนี้กว่าเว่ยเซ้านำทัพลงได้มาจริงๆ ถึงได้ยื่นมือไป แทรกแซงเรื่องของเชวียไท่ ไม่คาดคิดว่าข้างกายเขาจะมีกำลังพลเพียง สิบกว่านายนี้เท่านั้น อาศัยคนน้อยนิดแค่นี้หีบมือก็สามารถคลายวงล้อม ให้ตนได้แล้ว

หยางชินพลันคิดในใจ...เว่ยเซ้าแม้อายุยังน้อยทว่าเป็นถึงผู้ปกครอง แห่งแดนเหนือซึ่งมีชื่อเสียงอันเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน มีแนวโน้มอย่างมาก ที่จะได้ครองใต้หล้าในภายภาคหน้า เหตุการณ์ในครั้งนี้ทั้งกำลังใจ และกลยุทธ์ของเขาล้วนเป็นสิ่งที่ชั่วชีวิตของตนน้อยนักจะได้พบพาน กลุ่มอำนาจในใต้หล้ายามนี้แม้มีมากมาย ทว่ากลุ่มที่ดูเข้าทีพอจะ ชวงชิงใต้หล้ากับเขาได้นั้นมีน้อยแสนน้อย ตนแม้ครอบครองมณฑล หยางโจวอยู่ แต่ไม่ว่าด้านขุมกำลังหรือชื่อเสียงบารมีล้วนแต่ห่างชั้น

ไม่อาจเทียบเคียงกับเว่ยเซ้าได้ หากวันหน้าต้องปะทะกันแล้วถูกบดขยี้ ก็มีผู้ฉวยโอกาสนี้สานไมตรีด้วยการขอสวมมิกค์ ช่วยเขาสำเร็จการใหญ่ในวันข้างหน้าเสียเลย ต่อไปหากเขาได้ขึ้นแทนที่ราชวงศ์ฮั่นจริง ตนก็จะไม่พลาดความชอบในฐานะผู้ร่วมสนับสนุน เช่นนี้ย่อมจะเหนือกว่าเป็นปรปักษ์กับเขาเป็นไหนๆ

ครั้นตัดสินใจได้เด็ดขาด หยางชินก็ค้อมกายกล่าวด้วยสีหน้าอันเคารพนบ "ท่านโหวไม่เพียงอาจหาญเหนือสามัญ สถิติปัญหายังล้ำเลิศยิ่งกว่าผู้ใด ครั้นนี้หากมิใช่ท่านโหวให้การช่วยเหลือ ข้าต้องหลงกลแผนชั่วของเซวียไท่เป็นแน่แท้ บุญคุณและคุณธรรมอันใหญ่หลวงนี้ข้าหยางชินจะจดจำไว้ในใจ นับแต่นี้หากท่านโหวมีสิ่งใดจะใช้สอยขอได้โปรดบัญชามาได้เต็มที่ หยางชินอยู่ที่นี้จะน้อมรอต่านโหวลงได้ มาวางแผนการใหญ่ร่วมกัน!"

มีหรือที่เว่ยเซ้าจะฟังความนัยในวาจาของหยางชินไม่ออก เขาจึงตอบรับในทันที "หากได้ครองลาภยศแล้ว จะต้องร่วมแบ่งปันกับท่านแน่นอน!"

หยางชินปีติยินดีเป็นล้นพ้น ครั้นเห็นว่าม้าของพวกเว่ยเซ้าดูเหมือนจะวิ่งห้อยมา ยังไม่หายเหนื่อยจึงรีบสั่งคนให้นำม้ามาเปลี่ยน อีกทั้งงูม้าพาหนะของตนมามอบให้เว่ยเซ้ากับมือแล้วเอ่ยว่า "อาชาตัวนี้แม้มีกลัวอดอ้างว่าเดินทางได้วันละพันลี้ ทว่าก็เป็นยอดอาชาที่คัดสรรมาจากหนึ่งในพัน ในเมื่อท่านโหวรอนแรมมาจากแดนไกลย่อมต้องมีธุระสำคัญอื่น หากไม่รังเกียจ ข้าขอมอบอาชาตัวนี้ให้ท่านโหวไปใช้ผลัดเปลี่ยน"

เว่ยเซ้ารับม้ามา เนื่องจากในใจมีแต่ห่วงหาเสียวเดียว สนทนา

ต่ออีกเพียงสองประโยคจึงกล่าวอำลาเพื่อออกเดินทางต่อ

หยางชินที่ตามมาส่งเอ่ยขึ้นเมื่อถูกคิดได้ "ท่านโหวจะไปอำเภอลิงปักกระมัง ที่นั่นอยู่ในเขตแดนของเซวียไท่ ทว่าครึ่งปีมานี้กลับมีผู้เปี่ยมสามารถปรากฏตัวขึ้นที่นั่น เขาล้อมพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่ มีราษฎรไปพึ่งพาสวามิภักดิ์จำนวนมาก บัดนี้น่าจะมีกำลังคนราวห้าหมื่นคนแล้ว กระทั่งเซวียไท่ยังไม่อาจทำอันใดเขาได้ เล่ากันว่าคนผู้นั้นมีนัยน์ตาสีมรกต มาแต่กำเนิด เดิมเป็นเพียงพรานป่าในภูเขา ทว่ายามนี้กลับผงาดขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนมิอาจดูเบา ตามรายงานจากม้าเร็วของหน่วยสอดแนมเมื่อเช้านี้แจ้งว่าเซวียไท่พ่ายศึกหนีไปยังอำเภอลิงปักแล้วรวบรวมไพร่พลเตรียมจะไปปราบบุรุษนัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นต่อ เห็นทีไม่แคล้วต้องรบพุ่งกัน สับสนวนวายุ หากท่านโหวผ่านไปที่นั่นต้องระวังป้องกันให้มากนะขอรับ"

เว่ยเซ่าเพิ่งเคยได้ยินนาม 'บุรุษนัยน์ตาสีมรกต' เป็นครั้งแรก ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นเพียงผู้นำทัพคนเร่ร่อนที่ยึดพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่เท่านั้น เว่ยเซ่าจึงมิได้เก็บมาใส่ใจสักนิด จนได้ยินว่าอำเภอลิงปักกำลังจะโกลาหลหนัก ทว่าเสียวเฉียวกลับไปอยู่ที่นั่นเสียได้ ในหัวใจถึงได้ร่อนนระวนกระวายเป็นเท่าตัว เขาริบเอ่ยขอบคุณหยางชินแล้วกล่าวอำลาขึ้นม้าควบจากไปทันใด

ระหว่างทางเขามีได้หยุดพักอีกเลย ก่อนฟ้ามีดของวันนั้นก็ผ่านด่านจิวหลี่ตรงเข้าสู่อำเภอลิงปักไปในรวดเร็ว

เสียวเฉียวมาพำนักที่อำเภอลิงปักได้สองวันแล้ว สองคนพี่น้องใกล้ชิดกันเพียงใดย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง ทางด้านปี้จื้อยิ่งยกย่องให้เกียรติ

เสียวเฉียวในทุกด้าน ไม่เพียงเข้าป่าไปด้วยตนเองเพื่อสรรหาของป่า ที่สดใหม่มาให้นางได้กินอิม เมื่อคืนยังเป็นฝ่ายแยกไปนอนอีกห้อง ตามลำพังเพื่อให้พวกนางสองพี่น้องได้ร่วมเตียงสนทนากันยามราตรี

พรึบตาเดียวช่วงกลางวันของวันนี้ก็ผ่านพ้นไปอีกวัน ฟ้ามืดลง อีกคราแล้ว

เมื่อคืนเป็นคืนแรก เสียวเฉียวจึงไม่มัวเกรงอกเกรงใจปี่จื้อ นอนกอด พี่สาวของตนตลอดราตรี ทั้งอดอดอั้นทั้งซุกซบอยู่ในอ้อมกอดอันนิ่มนวลนั้น รวากับได้ยอนคืนสู่วันวานเมื่อครั้งยังไม่ออกเรือน ทั้งสองสนทนาสรวลเส ไรซึ่งความกลัดกลุ้มโดยสิ้นเชิง ทั้งเบิกบานสำราญใจมิรู้หาย

ทว่าคำคืบนี้ต่อให้หน้าหน้าของเสียวเฉียวจะหงายสักเพียงใด นางก็ ไม่ควรที่จะเอาแต่ใจตัวไปนอนร่วมกับต้าเฉียวเป็นคืนที่สองอีก ด้วยเหตุนี้ พอตกค่ำ หลังสนทนากับผู้เป็นพี่สาวไปไม่กี่ประโยคนางจึงบอกว่าตนเอง เพลียแล้ว ขอกลับห้องไปพักผ่อนก่อน

แต่ต้าเฉียวไหนเลยจะยอมปล่อยให้นางไป ยุคมือของน้องสาวไว้ พลังเอ่ย "ไม่เป็นไรหรอก ข้าตกลงกับพี่เขยเจ้าเรียบร้อยแล้ว คืนนี้ ยังให้เจ้ามานอนเป็นเพื่อนข้าเช่นเดิม"

เสียวเฉียวยิ้มแบน "ไม่ดีหรอก! หากข้ายังให้พี่สาวนอนเป็นเพื่อนอีก แม้ปากพี่เขยจะไม่พูด แต่ในใจต้องคิดแฉว่าน้องสาวคนนี้ช่างไม่รู้จักความ เอาเสียเลย คราวหน้าจะไม่ไปรับนางมาอีกแล้ว!"

ต้าเฉียวถูกนางพูดเย้าจนดวงหน้าร้อนระอา รีบชี้แจงทันที "พี่เขยเจ้าไม่มีทางคิดเช่นนั้นแน่ หมู่นี้เขาเองก็งานยุ่งยิ่งนัก มักพูดเสมอว่า ไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนข้าตลอดเวลาเช่นกาลก่อน ยากนักที่เจ้าจะมาเยื่อน

เขาจึงมุ่งหวังให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้ามากหน่อยเสียด้วยซ้ำ หนนี้เจ้าต้องพักอยู่สักหลายๆ วันเล่า"

เสียวเฉียวกุมมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยพร้อมยิ้มละไม "พี่สาว เมื่อครู่ข้าพูดล้อเล่นเท่านั้น! ข้ารู้ว่าพี่เขยเป็นคนใจกว้าง เพียงแต่มีเหตุผลเสียเมื่อไรที่คำมีดคนเป็นน้องสาวก็ยิ่งจะยึดครองพี่สาวที่ออกเรือนแล้วให้นอนเป็นเพื่อนตนอีก พักที่นี้ต่อสักวันสองวันข้าเองก็สมควรที่จะออกเดินทางกลับแล้วเช่นกัน"

นี่เพิ่งจะก๊ว้นเท่านั้น! ต้าเฉียวไม่อาจหักใจให้เสียวเฉียวจากไปเช่นนั้นเลยจริงๆ แต่ในใจนางก็รู้ดีว่าน้องสาวเป็นหญิงที่มีสามีแล้วเช่นกัน จากเรือนมาอยู่ข้างนอกย่อมไม่พึงรั้งอยู่นาน สมควรจะเร่งกลับโดยเร็วด้วยเหตุนี้นางจึงเปลี่ยนมาเกาะกุมมือน้องสาวไว้โดยไม่พูดเหนียวรั้งอีก

ตอนนี้เองเสียงฝีเท้าพลันดังขึ้นที่นอกประตู

ป้าจื้อมาแล้ว

เมื่อเปรียบกับกาลก่อน ป้าจื้อในยามนี้ราวถอดรูปแปลงโฉมก็ไม่ปาน แววตาของเขาลุ่มลึก ฝีก้าวหนักแน่นมั่นคง ทั้งที่กิริยาไม่วางโตแม้แต่น้อย ทว่ากลับแฝงซึ่งบุคลิกอันผ่าเผยเช่นผู้มีชาติตระกูลใหญ่

เสียวเฉียวคลี้อยมัททหายเขา

ป้าจื้อก็เอ่ยเรียกนางว่านายหญิงด้วยใบหน้าที่เปื้อนยิ้ม

เขาเรียกขานนางด้วยคำเรียกนี้มาตลอด เสียวเฉียวเคยบอกเขาแล้วว่าไม่ต้อง ทว่าเขาไม่ยอมเปลี่ยน นางจึงได้แต่รำมือ

ต้าเฉียวเห็นผู้เป็นสามีกลับมาแล้วจึงเดินขึ้นหน้าไปเอ่ยอย่างไม่อาจตัดใจ "เมื่อครู่ข้าปรารถนาจะรั้งน้องสาวให้อยู่ต่อสักหลายๆ วัน แต่กลับ

ไม่อาจร้างนางไว้ได้แล้ว"

ปี่จ้อยี่ดกุ่มแขนของภรรยาไว้แล้วกระซิบพลบโยนหลายประโยค
จากนั้นจึงชำเลื่องมอเงี้ยวเฉียวด้วยสีหน้าท่าทางที่ดูเหมือนลังเลและ
กระอักกระอัก

เงี้ยวเฉียวจับสีหน้านั้นได้จึงสอบถามทันที "พี่เขยมีเรื่องใดไซ้หรือไม่"

ต้าเฉียวพิศมอเงี้ยวของตนเช่นกัน

ปี่จ้อลังเลเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบซ้ำๆ "ที่ข้ามา...เพราะอยากจะ
เตรียมการส่งนายหญิงไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด"

ต้าเฉียวตะลึงงัน เกาะแขนผู้เป็นสามีแล้วแหงนหน้าซักถาม
"เกิดเรื่องใดขึ้นหรือ"

ปี่จ้อพลบโยนต้าเฉียวอีกครา ประคองนางนั่งลงก่อนจึงค่อย
เอ่ยตอบ "ไม่มีเรื่องใหญ่โตอันใดหรอก เจ้ากับนายหญิงไม่ต้องตื่นตระหนก
เพียงแต่เมื่อครู่ข้าได้รับข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเซวียไท่บุกตีเมืองเซียว
ไม่สำเร็จจนพ่ายแพ้ล่าถอย แต่ไพร่พลที่ยกกลับมาดูเหมือนกำลังมุ่งหน้า
มาทางนี้ ข้าหวั่นใจว่าเขาคงคิดจะถือโอกาสที่ผ่านหลังปีแะมาโจมตีซ้ำ
อีกครั้ง ข้ามีแผนรับมือแล้ว แต่ด้วยคำนึงถึงฐานะอันสูงส่งของนายหญิง
หากยามนี้เปิดศึกขึ้นแล้วเกิดเหตุพลาดพลั้งอันใดขึ้นมา ข้าจะไม่อาจให้
คำชี้แจงต่อเยียนไห่ได้ ดังนั้นหลังจากไคร่ครวญโดยละเอียดแล้วจึง
คิดว่าควรฉวยจังหวะก่อนที่เซวียไท่จะมาถึงส่งนายหญิงจากไปก่อนจะ
เหมาะสมที่สุด"

หนึ่งปีมานี้ต้าเฉียวค่อยๆ เริ่มคุ้นชินกับการบราฆ่าฟันเยียนนี้แล้ว
เช่นกัน สำหรับผู้เป็นสามีนางยิ่งเชื่อมั่นในตัวเขาจากใจจริง รู้สึกว่า

ขอเพียงมีเขาอยู่ ไม่ว่าเรื่องใดนางก็ไม่หวาดหวั่นพรันพรึงทั้งสิ้น เมื่อฟังเขาพูดจบ ต้าเฉียวจึงทำเพียงมองน้องสาวด้วยสีหน้าอาวรณ ทว่ามีได้เอ่ยคัดค้านแต่อย่างใด ด้วยรู้แกล้งใจดีว่านี่คือวิธีที่เหมาะสมที่สุดแล้วจริงๆ

เสี่ยวเฉียวยอมเข้าใจกระจ่างว่าที่ปี่จื๊อคิดอ่านเช่นนี้ล้วนทำเพื่อความปลอดภัยของนางทั้งสิ้น ดังนั้นนางจึงตอบรับทันทีโดยไม่อิดเอื้อน "ข้าจะทำตามที่พี่เขยเตรียมการ เดิมที่ข้าเองก็คิดจะออกเดินทางขึ้นเหนือในวันสองวันนี้แล้วเช่นกัน"

ปี่จื๊อเพ่งมองนางพลางกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนักที่เข้าใจ เข้าตรูฟงนี้ข้าจะใช้เส้นทางลัดส่งท่านออกจากหลังปี่ด้วยตนเอง"

เสี่ยวเฉียวกล่าวขอบคุณเขาแล้วเอ่ยปณิธาน "ข้ามีถ้อยคำจะบอกพี่เขยอยู่พอดี ก่อนหน้านี้ยังไม่ทันได้พูดเลย คราวก่อนที่เซวียไท่บุกตีเหยียนโจว พี่เขยเคยช่วยชีวิตน้องชายข้าที่นอกเมืองจิวเหยี่ยนเอาไว้ ข้าซาบซึ้งใจยิ่งนัก เดิมทีหากยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากพี่เขย ข้าก็ไม่ควรพูดเรื่องของท่านออกไป แต่ด้วยความซาบซึ้งใจเป็นเหตุ หลายวันก่อนข้าจึงยังใจไม่อยู่บอกกล่าวต่อบิดาไปแล้ว บิดาข้าเองก็จดจำเรื่องในวันนั้นอยู่ในใจเสมอมา ภายหลังยังคงเสียใจไม่หายที่เสาะหาท่านไม่พบ เมื่อได้รู้เรื่องนี้จึงตื่นเต้นยินดียิ่ง ฝากให้ข้ามาถ่ายทอดคำพูดด้วยว่าบิดาข้าจะจดจำบุญคุณของท่านไม่ลืมเลือน ความข้องเกี่ยวระหว่างท่านกับสกุลเฉียวแต่เก่าก่อนก็ให้ลบล้างไปนับแต่นี้ ต่อไปพี่เขยคือผู้มีอิสระเป็นของตนเองแล้ว บิดาข้ายังบอกอีกว่าหากมีโอกาส หวังว่าวันหน้าจะได้พบกันอีกเพื่อกล่าวคำขอบคุณต่อหน้า"

ปี่จื๊อกับต้าเฉียวสบประสาสนสายตากัน นัยน์ตาของทั้งสองล้วน

นายแวบปัดมือ

แม้ทั้งสองจะเป็นสามีภรรยาแล้ว แต่อย่างไรก็เป็นการแต่งงานที่พวกเขาตกลงกันเอง ตัวเขียวซึ่งตกอยู่ในสภาพมีบ้านทว่าไม่อาจกลับไป จึงไม่แคล้วเสียใจมาตลอด ยามนี้แม้ยังมิได้รับการเห็นชอบจากเขียวเวียผู้เป็นบิดา ทว่าเขียวผิงในฐานะผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดอดออกปากเช่นนั้นก็เท่ากับให้การยอมรับพวกตนแล้ว

ปีจ้อกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนัก! ปีจ้อไร้สิ่งใดจะตอบแทน ยังคงมีเพียงคำมั่นประโยคเดิมนั้นที่ข้าเคยให้ไว้แก่นายหญิงตั้งแต่เมื่อแรก...วันหน้าหากมีสิ่งใดใช้สอย โปรดบัญชามาได้เต็มที่เท่าใดในวนั้นข้ามิกล้าลืมนั่นเป็นอันขาด!"

คืนนั้นเขียวเขียวไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับตัวเขียวอีก นางตรงออกจากห้องไปด้วยตนเอง ปลอมให้ปีจ้อกับตัวเขียวอยู่ด้วยกันตามลำพัง

สองสามีภรรยาประสานสายตากันหนึ่งหน ปีจ้อก็เดินขึ้นหน้าไปคุ้มภรรยามาถึงข้างเตียงแล้วบรรจงวางส่งนางลงไปอย่างเบามือ เขากิ่งนั่งกึ่งเอนอยู่เคียงกายนาง กล่าวพลางได้ฝ่ามือแผ่วเบาไปบนหน้าท้องที่ยิ่งหนุนสูงเมื่อนางเอนร่างลง "วันนี้เจ้าตัวน้อยเตะเจ้าอีกหรือไม่"

ตัวเขียวหนุนขอบอยู่บนปาดันฝั่งฝ่ายของผู้เป็นสามี ดวงหน้าประดับรอยยิ้มอันเปี่ยมสุข "ตอนเช้าเจ้าตัวน้อยกระดุกกระดิกไปมาอยู่ในท้องของข้าอีกแล้ว ปลุกข้าตื่นแต่เช้าเขียว"

ปีจ้อก้มศีรษะลงประทับหนึ่งจุมพิตบนหน้าผากนางก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ลำบากเจ้าแล้ว รอให้เจ้าตัวน้อยคลอดออกมาก่อน หากว่า

เป็นเด็กชาย ข้าจะตีกันเขาเอง ใครใช้ให้เขาเตะเจ้ากันเล่า"

ต้าเจียวหัวเราะคิกคักพลางให้เขาเอนนอนลงพร้อมกับตน นางคว่ำกุ่มฝ่ามือใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยไต้ที่หนาและแข็งนั้นมาแนบบนแก้มที่อ่อนนุ่มของตนแล้วคลอเคลียไปมา จากนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า "เมื่อคืนน้องสาวเอ๋ยชมท่านให้ข้าฟัง นางบอกว่าท่านน่าเลื่อมใสยิ่งนัก ข้าเองก็รู้สึกที่ท่านที่เป็นเช่นนั้น เพียงแต่ข้ายังคิดไม่ออกเสียที่ว่าความสามารถในการรบทัพจับศึกของท่านเรียนรู้มาจากที่ใดกันแน่"

นัยน์ตาสีมรกตของปี่จื่อส่วงวูบวาบเมื่อสบกับสายตาใคร่รู้และเปี่ยมด้วยความเทิดทูนของภรรยา เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบ "ข้าเองก็ไม่รู้เช่นกัน อาจเป็นพรสวรรค์ก็เป็นได้ ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเด็กมีอยู่คนหนึ่งข้าบังเอิญได้เห็นท่านอาของเจ้านำพาทหารส่วนตัวมาฝึกซ้อมที่สนามฝึกม้า ท่านอาเจ้านำยาเกรงประหนึ่งเทพแห่งสงคราม เสียงคำรามของเหล่าทหารที่ตั้งสะเทือนฟ้าลั่นสะท้านมาถึงตัวข้าในชั่วขณะนั้นด้วย ข้าบอกตนเองในใจทันทีว่าเมื่อเติบโตใหญ่ข้าจะต้องเป็นบุคคลเช่นท่านอาของเจ้าให้จงได้ ตั้งแต่นั้นข้าจึงเริ่มใช้ม้าในสนามมาฝึกทหาร จินตนาการว่าข้าคือแม่ทัพของพวกมัน ส่วนพวกมันก็คือทหารของข้า ข้ามีทหารในมือมากมายเพียงนี้ หากเผชิญหน้ากับข้าศึก ข้าควรจะมีบัญชาการอย่างไร..."

ขณะบอกเล่าพลันเห็นสายตาของต้าเจียวเพ่งมองมาอย่างจดจ่อ เขาจึงอายจนหน้าแดงเรื่ออย่างไม่อาจควบคุม วาจาจึงหยุดชะงักเปลี่ยนมาถามว่า "ทำให้เจ้านึกขึ้นแล้วกระมัง"

ต้าเจียวสั่นศีรษะ "ข้ายังอยากฟังอีก ท่านเล่าต่อสิ"

ป๊ออี้มปลื้ม เล่าต่อทันใด "ต่อมาเมื่อข้าโตขึ้นอีกหน่อย มีผู้ดูแลท่านหนึ่งในสนามฝึกม้าที่แม่บัดนี้จะเดินเหินไม่สะดวก ทว่าในอดีตก็เคยเป็นพลธนูบนหลังม้าในกองทัพสกุลเฉียวของเจ้า เขาเห็นแววในตัวข้า บอกว่าข้ามีพรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์ เมื่อมีเวลาวางจึงสอนวิชาต่อสู้และยิงธนูให้ข้าเสมอ ข้าขึ้นชอบยิ่งนัก กระทั่งในฝันก็ยังเห็นว่าตนเองกำลังฝึกปรี๊ดฝีมืออยู่ จนต่อมาเมื่อข้าเติบโตใหญ่ขึ้นอีก..."

ป๊ออี้ก้มหน้าลงเพ่งพิศภรรยาของตน

"ข้าก็ได้พานพบเจ้า นับแต่แรกเห็นเจ้าเท่านั้น ข้าก็ไม่อาจลืมเลือนได้อีกเลย กระทั่งในยามฝัน ภาพที่ฝันเห็นก็มีใช้ข้ากำลังฝึกปรี๊ดฝีมืออีกต่อไป หากแต่เป็นภาพขณะที่เราขึ้นลงรถม้าในทุกวัน แม้แต่ในฝันข้าก็ยังคิดไม่ถึงว่าจะมีสักวันที่เจ้ากลายเป็นภรรยาของข้าจริงๆ..."

คำเฉียวย่นมือโอบรั้งลำคอของผู้เป็นสามีแล้วจุมพิตริมฝีปากของเขาอย่างลึกล้ำ

เนิ่นนานให้หลังทั้งสองถึงได้ผละจากกัน ป๊ออี้หอบนิดๆ ขณะพยายามสะกดเข้มแรงปรารถนาทางกายซึ่งถูกอารมณ์อันอ่อนโยนดุจสายน้ำของภรรยาสะกิดให้ปะทุออกมา เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบาข้างใบหูจิมลิ้มของนาง "ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงข้าอยู่ตลอด อย่าได้หวาดกลัวไปเลย มีข้าอยู่เคียงข้างเจ้าเช่นนี้ ข้าก็ต้องเตรียมการไว้อย่างละเอียดรอบคอบแล้ว มีความมั่นใจว่าสามารถโจมตีเซวียไทให้ล่าถอยไปได้ ไม่เกิดเรื่องแน่นอน"

คำเฉียวสั่นศีรษะพลางเอ่ยซ้ำๆ "ตอนนี้ข้าไม่หวาดกลัวแล้ว นับแต่วันแรกที่ติดตามท่านมา ข้าก็บอกกับตนเองแล้วว่าชั่วชีวิตนี้ข้าปักใจ

เลือกท่านผู้เดียว ท่านมีชีวิตอยู่ ข้าก็มีชีวิตร่วมกับท่าน แต่หากท่านเป็นอะไรไป ข้าก็จะติดตามท่านไปด้วย ข้าไม่กลัวอันใดหรอก!"

ปี่จื๊อพิศมกองภรรยาจึงก่อนจะประคองดวงหน้านางแล้วมอบจุมพิตอันลึกล้ำอีกครั้ง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ในยามที่ฝนฟ้าเพิ่งปรากฏแสงเงินแสงทองเสี้ยวเดียวก็ตื่นแล้ว เมื่อขุนเหนียงที่ร่วมเดินทางมาด้วยเตรียมทุกอย่างเสร็จสิ้น ปี่จื๊อก็จะส่งนางออกจากหมู่บ้าน

เดิมทีปี่จื๊อกับภรรยาพำนักอยู่ในหมู่บ้านพรานป่าบนเขานอกตัวอำเภอหลังปี เนื่องจากผู้มาพึ่งพาสวามีภักดีมากขึ้นทุกที โพรพพลที่ฝึกซ้อมในแต่ละวันก็มากถึงหลายพันคน หมู่บ้านพรานป่าจึงไม่อาจรองรับได้นานแล้ว

เชิงเขาทิศตะวันตกเฉียงใต้ของตัวอำเภอมีหมู่บ้านสกุลหนูอยู่แห่งหนึ่ง บังเอิญเมื่อสามเดือนก่อนบุตรชายคนเดียวของเจ้าของหมู่บ้านไปมีเรื่องผูกแค้นกับเซวียไท่จนถูกสังหาร จากนั้นยังถูกบีบคั้นให้ส่งมอบทรัพย์สินและที่นาอีก ด้วยความโศกเศร้าระคนเดือดดาล เจ้าของหมู่บ้านซึ่งได้ยื่นข้อเสนองานของปี่จื๊อจึงมาขอสวามีภักดีและต้อนรับปี่จื๊อเข้าพำนักในหมู่บ้านสกุลหนู ไม่เพียงยกย่องปี่จื๊อเป็นหัวหน้า ยังยินดีสละทรัพย์สินและที่นาเพื่อสนับสนุนการซื้อม้าและอาวุธ ขอเพียงให้ได้ล้างแค้นเซวียไท่ในวันหน้าเท่านั้น ปี่จื๊อจึงจัดสรรกำลังพลและเสริมสร้างความแข็งแกร่งของค่ายในหมู่บ้านสกุลหนูจนหมู่บ้านนี้แข็งแกร่งประดุจดังเหล็กก็ไม่ปาน รอบรัศมีเยี่ยบลิ้มมีการสร้างรั้วค่ายระหว่างทุกป้อมรักษาการณ์ ทำให้ชาวสาร

ส่งถึงกันได้โดยราบรื่นไร้อุปสรรค

สองวันที่เสียเวลายาวมาเยือนก็ผ่านไปพักอยู่ในหมู่บ้านสกุลหนึ่งแห่งนั้นเอง ก่อนออกเดินทางเสียเวลายาวไปกล่าวอำลากับเฉียวฉือ

นางมาที่อำเภอหลังปีครานี้แม้มีปีจ้อไปรับด้วยตนเองและยังมีพวกจ๋าไชคอยอารักขา ทว่าเฉียวฉือก็ยังคงติดตามเสียเวลายาวมาด้วย เดิมที่ตั้งใจว่าจะเดินทางกลับพร้อมนาง ไม่คาดว่าพอได้ยินว่าเซวียไท่จะมาโจมตี เฉียวฉือก็รู้สึกกระตือรือร้น บอกว่าจะรั้งอยู่ช่วยพี่เขยใหญ่ อีกแรง

ปีจ้อเดิมที่ไม่ปรารถนาให้เฉียวฉือรั้งอยู่ที่นั่น ทว่าเขากลับยื่นกรานหนักแน่น บอกว่าอยากหาประสบการณ์ให้มากขึ้น นี่เป็นโอกาสอันดี เขาจึงไม่ยอมจากไป

แรกเริ่มเสียเวลายาวยังพูดโน้มน้าวน้องชายหลายประโยค ทว่าเห็นเขาไม่หวั่นไหว จึงคิดว่าในยุคสมัยนี้มีศึกสงครามไม่ว่างเว้น ยากจะแน่ใจได้ว่าวันหน้ามณฑลเหียนโจวจะไม่ถูกผู้อื่นรุกรานอีก ในเมื่อน้องชายเป็นบุตรชายคนเดียวของสกุลเฉียว ภายหน้ามีศึกก็ต้องรับศึก ไม่มีทางหลบเลี่ยงได้ การประคบประหงมเขาจึงมิใช่หนทางที่ถูกต้องเป็นอันขาด ในเมื่อเขาปรารถนาจะร่วมรบก็ให้เขาได้ทำตามเจตนารมณ์เถิด ประการแรกได้เพิ่มประสบการณ์ดังเช่นที่เขาว่า ประการที่สองปีจ้อใช้น้อยด้านมาก มีน้องชายช่วยเหลืออยู่ด้านข้างอีกแรงก็น่าจะพอช่วยอันใดได้บ้างไม่มากนักน้อย ดังนั้นนางจึงตอบรับในที่สุด เพียงย้ำกำชับเขาหลายหนว่าให้ระมัดระวังตัว เสร็จศึกแล้วรีบกลับเหียนโจวโดยเร็ว อย่าให้ท่านพ่อต้องวิตกกังวล ส่วนตนเองก็จะมุ่งหน้าขึ้นเหนือกลับเวยโจว

เดียวฉือรับคำแล้วมาส่งเสี่ยวเฉียวถึงข้างรถม้า ก่อนจะยื่นมือพุง
พี่สาวขึ้นรถ

ก่อนจะก้าวขึ้นรถม้า เสี่ยวเฉียวหันหลังไปเห็นตำเดียวใช้มือข้างหนึ่ง
ประคองท้อง ยืนมองตนอยู่ที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ดวงหน้าเปลี่ยนด้วยความ
อาลัยอาวรณ์ ในใจเสี่ยวเฉียวจึงระคนไปด้วยความแค้นขึ้นปนเศร้า
เล็กน้อย นางหันไปเอ่ยกับปี่จื้อที่อยู่ข้างกาย "ขอบคุณพี่เขยยิ่งนักที่ดีต่อ
พี่สาวข้าถึงเพียงนี้"

ปี่จื้อตะลึงไปชั่วอึดใจ ก่อนจะเอ่ยตอบในทันที "นางดีต่อข้ายิ่งกว่า"
ยามเอ่ยวาจาชายหนุ่มหันหลังไปมองภรรยาที่ยังคงยืนส่งพวกเขาอยู่ตรง
ปากทางเข้าหมู่บ้าน สีสันอันอ่อนโยนในดวงตาของเขาฉายออกมาจนสิ้น

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มละไม เข้าไปในรถม้าพร้อมกับขุนเหนียง

ตลอดเส้นทางลงใต้คราวนี้หน่วยของครักษ์ของจ๋าย่าไช่ล้วนมิกล้ำ
ย่องหย่อนผ่อนคลายแม้แต่น้อย ยิ่งมิกล้ำห่างจากเสี่ยวเฉียวแม้ระยะทาง
เพียงเล็กน้อย ตั้งแต่เมืองตงก็ยังคงติดตามนางมาจนถึงที่นี่ด้วย ในที่สุด
ยามนี้ก็ได้เห็นนายหญิงจะออกเดินทางกลับเสียที พวกเขาจึงค่อยเบาใจ
ลงได้บ้าง ต่างติดตามขบวนอย่างกระชั้นชิด

เมื่อล้อรถม้าหมุนเคลื่อน เสี่ยวเฉียวก็ชะเง้อคอออกไปโบกมือ
อำลาตำเดียวที่ยังคงไล่ตามมาส่งตนไม่ลดละ กระทั่งเงาของอีกฝ่าย
ยิ่งหดเล็กลงทุกทีจนไม่อาจมองเห็นได้อีกต่อไป สาวน้อยถึงได้หืดหวั่น
กลับเข้ามานั่งแล้วเบือนหน้าไปหลบเช็ดดวงตาหนึ่ง

ขุนเหนียงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาจึงโอบเสี่ยวเฉียว
เข้าสู่อ้อมอกของตน รอจนออกเดินทางไปได้สักระยะจึงค่อยเอ่ยปาก

"นายหญิงคงอีกห้าปีสาวที่จวนจะได้เป็นแม่คนแล้วกระมัง อย่าได้
ร้อนใจไปเลยเจ้าคะ กลับไปหานี้ขอเพียงนายท่านรั้งอยู่ที่เรือน นายหญิง
ก็อีกไม่นานแล้ว"

เสี่ยวเฉียวรู้ว่าอีกฝ่ายหมายจะปลอบให้ตนเบิกบาน ในใจแม้ยัง
เอ่อตันด้วยความอวรณ์ของการจากลา ทว่าเพียงนึกถึงเรื่องที่จะ
ให้กำเนิดบุตรกับเว่ยเซ้า นางก็พลันตะขิดตะขวงใจ ทั้งรู้สึกแปลกอย่างไร
ชอบกลจึงกลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ เปล่งเสียงหัวเราะออกมา "ข้าไม่ยอม
อุ้มท้องคลอดบุตรเร็วปานนี้หรอก!"

ซุนเหนียงกล่าว "นายหญิงจวนจะครบสิบหกปีแล้วนะเจ้าคะ
เหมาะสมพอดีที่จะเตรียมตัวเรื่องให้กำเนิดทายาท คาดว่าทั้งฮูหยินผู้เฒ่า
กับนายท่านก็ต้องเฝ้ารออยู่เช่นกัน"

เสี่ยวเฉียวสั่นศีรษะระรัว ครั้นซุนเหนียงยังคงเอ่ยต่อ สาวน้อย
จึงบอปากอีกฝ่ายไว้ทันที

เมื่อครู่ซุนเหนียงเพียงแต่กลัวจะเห็นนางโศกเศร้าด้วยยังอาลัย
กับการพรากจาก ถึงได้เบี่ยงประเด็นมาเป็นหัวข้อสนทนานี้ ครั้นเห็นนาง
ไม่ยอมให้ตนเอ่ยถึงเรื่องมีทายาทกับนายท่านจึงได้แต่เลิกรา หันมา
โอบกอดนางเช่นเดิมแล้วเปรยขึ้นราวกำลังรำพึงรำพันกับตนเอง
"นายท่านน่าจะรบชนะกลับไปถึงจวนแล้วกระมัง คาดว่าคงกำลังเฝ้ารอ
นายหญิงกลับไปอยู่เป็นแน่!"

เสี่ยวเฉียวอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของซุนเหนียงพลางถอนใจถึง
ไม่กี่วันก่อนที่เว่ยเซ้าจะไปศึก

ราตรีแรกที่รู้ว่าเขาจะต้องเดินทาง ด้วยวิตกกังวลว่าถัดจากนั้น

สรีรวิทยินจะเกิดเรื่อง นางจึงมุ่งหวังอย่างแรงกล้าว่าเธอจะสามารถรั้งอยู่กับนาง เช่นนี้นางจะได้มีที่พึ่งพิง แต่ถ้าหากเขาไม่ได้ตกปากรับคำก็แล้วไปเถิด นี่กระไร รับปากไปก่อนแล้วมาบิดพลิ้วกันในวันรุ่งขึ้นเรื่องแกล้งหลอกนางเท่านี้ยังพอเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามเสียการวางแผนรบทัพจับศึกก็เป็นเรื่องใหญ่ ทว่าสิ่งที่ชวนให้โมโหก็คือเขากลับไม่มีที่พำจะยอมรับผิดชอบในเรื่องนี้แม้แต่น้อย

เอาเถิด ผู้ใดให้เขาคือท่านโหวผู้ส่งส่งกันแล้ว เสียชื่อเสียงเองก็ไม่ได้วาดหวังว่าเขาจะปรีปากพูดรับผิดชอบอยู่แล้ว ทว่าชั่วใดอย่างไรก็ควรจะต้องแสดงออกสักเล็กน้อยกระมัง

เขาช่างทำดียิ่ง นางขุนเคื่องเขา เขาถึงกับโกรธปั่นป่วนตามเสียนี้สามราตรีถัดจากนั้นล้วนทำตัวผิดปกติ มิได้จะต้องนางเลยสักนิดเดียว

แน่นอนว่าเสียชื่อเสียงมิใช่คาดหวังให้เขามาจะต้องนาง หากแต่นางกังขาเหลือเกินว่าเธอถือสิทธิ์อันใดมาทำบึ้งตึงชักสีหน้าเช่นนั้นในนางโดยไร้ซึ่งเหตุผล หากมิใช่ระหว่างกลางยังมีสรีรวิทยินประสานอยู่ หนนี้ในเมื่อได้กลับมาเยี่ยมบ้านทั้งที นางก็ไม่อยากจะกลับไปเร็วเช่นนั้นเลยจริงๆ

เสียชื่อเสียงทำปากเย็น ร้องซิก่อนกล่าว "เขาน่ะไม่เฝ้ารอข้ากลับไปหรอก ข้าเองก็ไม่ได้อยากจะเห็นหน้าเขา!"

รถม้าและหน่วยองครักษ์ของจ๋ายาไซซึ่งมีหน้าที่อารักขาเสียชื่อเสียงเคลื่อนไถลออกไปทุกที จนกระทั่งทั้งขบวนลี้ภัยไปบนถนนดินเหลืองที่มุ่งจากปากทางเข้าหมู่บ้านออกไปสู่ภายนอกสายนั้น

หญิงรับใช้อาวุโสคนหนึ่งเดินมาพุงต่ำเฉียวเข้าไปด้านใน ครั้นต่ำเฉียวหมุนกายจึงเห็นจิ้งจอกยืนอยู่ตรงพื้นที่โล่งเบื้องหลังตนไม่ไกลนัก สายตาของเขาทอดมองไปยังปลายสุดของถนนดินเหลือง ใบหน้าคล้ายเจือด้วยอารมณ์ผิดหวังบางเบา ต่ำเฉียวจึงเดินตรงไปหาเขา

จิ้งจอกเห็นต่ำเฉียวเดินมุ่งมาหาตนจึงรีบเดินขึ้นหน้าไปต้อนรับ

ต่ำเฉียวหยุดฝีเท้าเบื้องหน้าเขาแล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ "น้องสาวข้าจากไปอย่างเร่งด่วนจึงไม่ทันได้กล่าวอำลากับคุณชายจงแต่นางก็ฝากให้ข้ามาถ่ายทอดคำพูดแทน นางซาบซึ้งใจยิ่งนักที่ก่อนหน้านี้คุณชายจงให้การช่วยเหลือหลายครั้ง ซึ่งช่วยฐานะของนางได้อย่างใหญ่หลวง วันหน้าหากมีโอกาสจะต้องตอบแทนแน่นอน"

จิ้งจอกกล่าว "นายหญิงกล่าวหนักไปแล้ว ข้าเองก็ทำเพื่อทดแทนบุญคุณ เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไหนเลยจะคู่ควรแก่การเอ่ยถึง"

ต่ำเฉียวเอ่ยต่อ "ข้าได้ยินท่านพี่บอกว่าเซวียไท่กำลังยกทัพมาทางนี้เกรงว่าจะเกิดศึกอันดุเดือด เข้านี้น้องสาวข้าก็จากไปแล้ว คุณชายจงเองก็มีผู้เร่งจากไปโดยเร็วเกิด ผู้ที่เซวียไท่มุ่งหมายจะจัดการคือท่านพี่ของข้า คุณชายจงเป็นผู้ใฝ่สันโดษ มิควรเลยที่จะถูกหอบม้วนเข้ามาข้องเกี่ยวโดยใช้เหตุ"

จิ้งจอกเอ่ยแย้ง "โยฮูหยินจึงกล่าวเช่นนั้นเล่า อย่าวว่าแต่วันนั้นสามี่ของท่านเคยช่วยชีวิตข้าไว้เลย ต่อให้ไม่มีเหตุการณ์ในวันนั้น ข้ากับเซวียไท่ก็เป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันอยู่แล้ว ข้าแค้นใจจนแทบอยากไปปั้นศิระษะมันกับมือเสียเดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำ ในเมื่อจะมีศึก ข้ายิ่งสมควรเป็นกองหน้า ไหนเลยจะกล้าเอาตัวรอดเฉพาะหน้าอย่างตาขาว ข้ารู้ว่า

สูญจินเจตนาดี ข้าจึงจีขอรับไว้ด้วยใจ"

เขาคำนับต่ำเฉียวก่อนจะหมุนกายก้าวยาวๆ ออกเดินไป

ปี่จื๊อพำนักอยู่ที่อำเภอหลังปีมานี้มานานแล้ว จึงรู้เส้นทางกระจ่าง ยิ่งนัก เขาเลือกใช้ทางลัดสายหนึ่ง เพียงรุ่งขึ้นก็ส่งเสี่ยวเฉียวออกจากอำเภอหลังปีได้อย่างราบรื่น

ด้วยรู้ว่าเซวียไท่อาจเปิดฉากบุกได้ทุกเมื่อ ตลอดทางเสี่ยวเฉียวจึงคอยเร่งรัดมิให้ปี่จื๊อตามส่งนางต่อ ให้เขารีบรุดกลับไปโดยเร็ว ภายหลังพ้นเขตอำเภอหลังปีแล้วปี่จื๊อจึงไม่บ่าเบียดอีก ให้อ้วนขอให้จ๋าไซระวังดูและระหว่างทางให้มาก จากนั้นก็หยุดม้าที่ริมทาง มองส่งจนกลุ่มของเสี่ยวเฉียวไปไกลแล้วจึงรุดกลับอย่างเร่งรีบ

ข่าวจากหน่วยสอดแนมเมื่อวานนี้ให้รายละเอียดชัดเจนยิ่ง ความเป็นจริงที่เซวียไท่โจวจมเมืองเซียวทว่าพลาดท่าเสียที เพื่อกอบกู้หน้าตากลับคืน ขณะเดียวกันเพราะหวั่นเกรงว่าขุมกำลังของปี่จื๊อจะยิ่งขยายใหญ่โต เซวียไท่จึงระดมไพร่พลที่แตกพ่าย หมายมานบุกตีหมู่บ้านสกุลหนูซ้ำอีกครั้ง ราวอย่างอดรนทนไม่ไหว คำนวณจากระยะทางในการเดินทางแล้วจะมาถึงภายในสามวันอย่างแน่นอน

ปี่จื๊อไม่รู้สึกร้อนคร้ามเลยสักนิด การที่เซวียไท่กล้าเปลี่ยนเป้าหมายด้วยการรวบรวมไพร่พลที่เหลือมาโจมตีเขาทั้งที่เพิ่งจะพ่ายศึกก็แสดงชัดแล้วว่าอีกฝ่ายยังคงไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาอย่างแท้จริง กำลังคนฝ่ายเขาในสายตาของเซวียไท่เป็นเพียงฝูงอีกาที่ไร้ระเบียบกลุ่มหนึ่ง เหตุที่ยังอยู่รอดมาจนปานนี้ได้ล้วนเป็นเพราะโชคช่วยเท่านั้น

ป๊อทั้งไม่รื้อร่นและไม่ลนลาน เขวยไ่ย้งดูแคลนเขาเท่าไร เขาก็ยังมั่นใจมากเท่านั้น หากครั้งนี้สวรรค์ยืนอยู่ข้างเขา เขาก็มั่นใจว่า จะคว้ากุมโอกาสนี้พลิกสถานการณ์ที่เมื่อก่อนต้องตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ มาตลอดให้เปลี่ยนโฉมหน้าไปได้อย่างสิ้นเชิง

เขาโชคดีเพียงใดที่ได้แต่งงานกับบุตรของผู้ว่าการเฉียวแห่งเหียนโจว ทั้งที่มีชาติกำเนิดอันต่ำต้อยเป็นแค่บ่าวเลี้ยงม้า

เพื่อให้ตนคู่ควรกับตำแหน่ง และเพื่อให้นางมีเกียรติที่ได้เป็นภรรยา ของตน นี่ก็คือปรารถนาอันสูงสุดในใจของป๊อแล้ว

ป๊อเร่งรุดตลอดทางจนในที่สุดก็เข้าใกล้หมู่บ้านสกุลหูขึ้นทุกขณะ ตะวันรอนอยู่ตรงกึ่งกลางของยอดเขาที่ไกลตา ขณะฉายแสงอัสดง สุดท่ายของยามวิภา

นี่คือยามเย็นวันหนึ่งในฤดูเหมันต์ของแดนใต้อันอบอุ่น และเป็น ยามเย็นอันเจียบสงบเฉกเช่นที่เคยเป็นมาเพราะยังคงโชคดีไม่ถูกย่ำยี จากเกือกเหล็กแห่งสงคราม

ฝนไม่ลงเม็ดมาหลายวันแล้ว ถนนดินเหลืองที่ทอดสู่หมู่บ้านสกุลหู ซึ่งเคลื่อนไปด้วยหลุมบ่อสายนี้จึงแปรสภาพเป็นดินที่แตกกระแหง เมื่อเกือกม้าผ่าผ่านจะนำพาฝุ่นธุลีให้ปลิวว่อนขึ้นมามากด้วยกลุ่มใหญ่ ไร่นาที่อยู่สองฟากถนนล้วนเก็บเกี่ยวพืชผลไปนานแล้ว บัดนี้ผืนนา อันโล่งว่างคงเหลือเพียงซังข้าวที่เน่าเปื่อยจำนวนหนึ่ง บางครั้งบางครั้ง จะมีนกกระจอกหัวดำตัวสองตัวที่กำลังเสาะหาเมล็ดหญ้าอยู่ ถูกเสียง เกือกม้าขณะที่เขาควมผ่านทำให้ตระหนกจนกระพือปีกดังฟุบฟับบินกระเจิง เข้าป่าไป

ยามที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านสกุลหนูอีกเพียงสิบกว่าลิ ปี่จ้อยก็เห็นตรงปากทางแยกเบื้องหน้ามีม้าสองตัวหยุดอยู่ริมทาง บนหลังม้าคือบุรุษสองคน ผู้หนึ่งยังหนุ่มแน่นยิ่ง วัยยี่สิบเศษรุ่นราวคราวเดียวกับตน อีกผู้หนึ่งอาวุโสกว่าเล็กน้อย อายุราวยี่สิบเจดีย์สิบแปดปี

บุรุษทั้งสองแม้สวมเครื่องแต่งกายทั่วไป ทว่าปี่จ้อยมองออกในปราดเดียวว่าต้องมีใช้ชาวบ้านธรรมดาเป็นอันขาด อีกทั้งผู้ที่อาวุโสกว่ายังฟังคำสั่งจากผู้ทีหนุ่มแน่นกว่าอย่างเห็นได้ชัด ปี่จ้อยพลันตื่นตัวระวังภัยแต่มิได้ผ่นความเร็วของม้า ตรงข้ามกลับควบผ่านด้านข้างของอีกฝ่ายไปราวกับเหินบิน

"ขอเรียนถามสักครู่!" ที่ด้านหลังพลันมีคนผู้หนึ่งเอ่ยถามเสียงกังวาน "ข้างหน้าคือหมู่บ้านสกุลหนูใช่หรือไม่"

ปี่จ้อยหยุดม้าแล้วเหลียวหลังไปช้าๆ

บุรุษที่ถามทางผู้นี้ก็คือเหลยเหยียน ส่วนบุรุษอีกผู้หนึ่งย่อมเป็นเว่ยเซ้า

ภายหลังรุดมาถึงอำเภอหลังปี เว่ยเซ้าก็สอบถามเส้นทางจนมาถึงหมู่บ้านสกุลหนูตามที่เฉียวมิงเคยบอกเบาะแสรื่องพี่สาวของเฉียวเฉียวไ้ว จากนั้นก็ทิ้งผู้ติดตามที่เหลื่อให้คอยอยู่ที่ปากทาง ส่วนตนเองนำพาเหลยเหยียนรุดมาจนถึงที่นี่

ตลอดเส้นทางมุ่งลงใต้ครานี้กล่าวได้ว่าพบเจออุปสรรคนับไม่ถ้วน หลายครั้งที่นึกว่าตนกำลังจะได้พบนางแล้ว ทว่าท้ายที่สุดก็ยังคงคลาดกันอยู่นั่นเอง

มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าความผิดหวังในก้นบึ้งหัวใจและความคิด

ที่หมายจะได้พบนางในทันทีทันใดนั้น มาจนบัดนี้ได้สั่งสมทับถมจนกลายเป็นความรื้อนรุ่มยากจะทานทนเพียงใด ถึงขั้นทำให้เขาไม่อาจทนรับได้อีกต่อไปแล้ว

หากที่ยังคงไม่พบนางอีก เว่ยเซ่าก็ไม่แน่ใจว่าตนเองยังจะสามารถระงับยับยั้งไม่ระเบิดอารมณ์ออกมาประเดี๋ยวนั้นได้หรือไม่

เมื่อครู่เขาเร่งม้ารวดเร็วมาจนถึงที่นี่ ทว่ากลับพบเจอกับทางสามแพร่งเข้าเสียได้ ชั่วขณะจึงไม่อาจตัดสินใจว่าเป็นทิศทางใด ทั้งละแวกใกล้เคียงก็ไม่พบเห็นใครสัญจรผ่าน ทั้งสองจึงจำใจหยุดม้าก่อนชั่วคราว ครั้นเห็นคนผู้หนึ่งห้อม้ามาแต่ไกล เหลยเหียนจึงรีบเอ่ยปากถามทางโดยไม่รีรอ

แล้วคนผู้นั้นก็หยุดม้าหันหน้ากลับมา

เว่ยเซ่ามองเห็นอย่างชัดเจนว่านั่นนักรบดาสีมรกดคู่้นทอประกายอันน่าอัศจรรย์ท่ามกลางตะวันรอนแสงสุดท้าย

"บุรุษนักรบดาสีมรกด!" เหลยเหียนเห็นแล้วเช่นกัน เขาร้องโพล่งออกมาก่อนจะเหลียวไปมองเว่ยเซ่า และพบว่าผู้เป็นนายนั่งตระหง่านไม่หวั่นไหวอยู่บนหลังม้า

"เจ้าก็คือผู้นำทัพคนเร่ร่อนนักรบดาสีมรกดนั่นหรือ!" เหลยเหียนตวาดถามเสียงกร้าว

ขณะจ้องเขม็งไปยังคนนอกสองคนที่ปรากฏกายขึ้นที่นี่ในช่วงเวลานี้อย่างกะทันหัน ทั้งยังมีท่าที่เป็นปรปักษ์กับตนอย่างเห็นได้ชัด ปีจื้อก็ตัดสินใจเรื่องหนึ่งได้ในทันที

ต้องฆ่าสองคนนี้ทิ้งให้เร็วที่สุด!

ป้าจื่อไม่แสดงออกทางสีหน้า เขาค่อยๆ ก้มกายลงฉวยหน้าไม้คันหนึ่ง จากใต้ถ่มมา แล้วหมุนกายไปยังลูกธนูใส่เหลยเหยียนติดกันสามดอก ในฉับพลัน

ลูกธนูอันคมกริบผละออกจากสาย เสียงครืนครั่นแผ่วเบาที่เกิดขึ้น ขณะกรีดฝ่าอากาศมานั้น ฟังคล้ายหอบเอาพลังมหาศาลพุ่งฉิวมาหา เหลยเหยียน

เหลยเหยียนพลันตระหนก มิได้ระวังระแวงเลยสักนิดว่าอีกฝ่าย จะลงมือ เพียงพริบตา ก็เห็นคมธนูพุ่งมาถึงเบื้องหน้าของตนแล้ว จึงหวัดดาบต้านสกัดอย่างเร่งร้อน

ลูกธนูสองดอกแรกถูกสกัดออกไปได้ ทว่าดอกที่สามกลับสกัดไม่ทัน เสียแล้ว เห็นคมธนูยิงตรงมาที่หน้าอกด้วยความเร็วสูง เหลยเหยียน จึงรีบหงายร่างไปด้านหลัง เมื่อกระแสมะลอกหนึ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป เหนือศีรษะก็พลันคลายวูบ ลูกธนูได้ทะลวงผ่านเรือนผมบนศีรษะของเขา ไป พร้อมกับสะบัดผ้ารัดมวยผมและตัดปิ่นประดับออกเป็นสองท่อน เรือนผมซึ่งรวบตั้งทั้งศีรษะจึงสยายลงมาทันที

ขณะที่ใจยังผวาไม่คลาย เหลยเหยียนหันขวับไปมองอีกฝ่าย พร้อมโทสะที่ระเบิดขึ้นในใจ ลื่นเสียดังแข่งเขาก็ชักดาบประจำกาย กระตุ่นม้าจะพุ่งเข้าไปโรมรัน ทว่าอีกฝ่ายกลับเคลื่อนในห้วงว่องไวยิ่งกว่า เพียงเป่าปากด้วยเสียงอันเฉียบคมครั้งเดียว ม้าพาหนะของเหลยเหยียน ก็ตื่นตระหนก

เหลยเหยียนไม่ทันตั้งตัวจึงถูกสลัดลงจากหลังม้าในคราวเดียว พร้อมกันนั้นอีกฝ่ายก็ได้ลงจากม้า พุ่งปราดมาถึงในไม่กี่ก้าวแล้วหวัดดาบ

พันลงมาโดยไม่รั้งรอ

การเคลื่อนไหวอันต่อเนื่องเหล่านี้ทั้งรวดเร็วทั้งดูต้น เสร็จสิ้น
ในจิตใจเดียว แทบจะไม่ให้เวลาคู่ต่อสู้ได้ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเห็นร่างลงจากหลังม้าของตนที่ต้นตระหนกเช่นเดียวกัน เว่ยเซ่า
ก็พุ่งตรงไปใช้ฝักกระบี่สกัดคมดาบของปีจื้อที่กำลังจะเด็ดชีพเหลยเหยียน
บุรุษหนุ่มทั้งสองผลจากกันท่ามกลางเสียงกระทบของโลหะที่ดังเครื่อง
ก้องกังวาน

เว่ยเซ่าเพ่งมองบุรุษน้อยหน้าตาดีมรกตที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งกำลังจ้องตน
เขม็งอยู่เช่นกัน เขาหรีตาลงเล็กน้อย ค่อยๆ ชักกระบี่ออกจากฝักแล้ว
เอ่ยกับเหลยเหยียน "ข้าจะประมือกับเขาเอง"

เมื่อครู่เพียงไม่กี่กระบวนท่าเหลยเหยียนก็รู้สึกได้แล้วว่าผู้นำทัพ
คนเร็วร้อนน้อยหน้าตาดีมรกตซึ่งไม่รู้ว่าเหตุใดจึงมาปรากฏกายอยู่ที่นี้ผู้นี้
มีกระบวนท่าอันแปลกตา แม้ลงมือเรียบง่ายแต่ทว่าดูต้น ผิดแผกจากวิธี
ต่อสู้ทั่วไปที่ตนคุ้นเคย เกรงว่าตนคงมิใช่คู่ต่อสู้ของเขาจริง ๆ

ปีจื้อโถมตรงเข้าไปใส่เว่ยเซ่าทันทีโดยไม่พุดอันใดสักคำ เมื่อผ่านไป
สิบกว่ากระบวนท่าก็พลิกมือหมุนเปลี่ยนทิศทางของคมดาบ ส่งผลให้
แขนข้างหนึ่งของเว่ยเซ่าถูกกรีดเป็นแผลตื้นๆ สายหนึ่ง

"นายท่านระวังขอบ!" เหลยเหยียนตื่นตระหนกเป็นการใหญ่

ครั้นเหลือบมองแขนข้างที่ปรากฏรอยเลือดซึมออกมา สองตา
ของเว่ยเซ่าก็สาดประกายวาวโรจน์ สืบเท้าไปเบื้องหน้าหนึ่งก้าวพร้อม
แทงคมกระบี่สู่ลำคอของปีจื้อในฉับพลัน ปีจื้อรีบเหวี่ยงหน้าไปด้านหลัง
ทันใด ทว่าผิวหนังบนลำคอด้านหนึ่งก็ถูกกรีดเป็นแผลเสียแล้ว แรกเริ่ม

เพียงปรือออกเป็นรอยเลือดเส้นบางๆ ประดุจสายแดงเส้นหนึ่ง ต่อมาโลหิต
จึงค่อยๆ หยดหยาดลงมาจากปากแผลนั้น

เพียงชั่วพริบตาทั้งสองก็ทยอยเลือดตกยางออก ต่างฝ่ายต่าง
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว

"เจ้าเป็นหัวหน้ากลุ่มโจรเร่ร่อน ไฉนมาปรากฏตัวที่นี่ได้!" เว่ยเซ่า
ชี้คมกระบี่ใส่พลงเอ๋ยถามเสียงเย็น

ปี่จื๊อย้อนถามโดยเอ่ยเน้นทีละคำ "แล้วเจ้าเป็นผู้ใดกัน มาที่นี่
มีเจตนาใด"

ชายหนุ่มทั้งสองมองประชันทางสายตา เหตุการณ์ตึงเครียดถึงขั้น
เพียงสะกิดก็พร้อมจะปะทุขึ้นอีกครั้ง ทันใดนั้นเองพลันมีม้าเร็วหลายตัว
หือตะบึงมาแต่ไกล ผู้ที่อยู่ด้านหน้าสุดคือเฉียวฉือ ปากของเขาเปล่งเสียง
ตะโกนก้องโดยไม่รอช้า "พี่เขยใหญ่! พี่เขยรอง! นี่พวกท่านทำอันใดกัน!"

เฉียวฉือลาดตระเวนกลับมาจากป้อมรักษาการณ์ที่อยู่ใกล้เคียง
เมื่อครู่เห็นได้แต่ไกลว่ามีคนอยู่ที่นี้จึงรีบรุดตรงมา รอจนเข้ามาใกล้ถึงค่อย
จดจำชายหนุ่มทั้งสองได้ เฉียวฉือตกใจอย่างมากจึงเร่งม้ามาห้ามทัพ
อย่างรีบร้อน

เว่ยเซ่ากับปี่จื๊อสบตากันปราดหนึ่ง ในดวงตาต่างฉายแววตกตะลึง
ผุดวาทขึ้น

เฉียวฉือเหินร่างลงจากม้า วิ่งกระหืดกระหอบมาถึงก็เห็นบนร่าง
ของทั้งสองล้วนหลังโลหิต เห็นชัดว่าเมื่อครู่ประมือกันไปแล้ว หนุ่มน้อย
จึงรีบเอ่ยกับปี่จื๊อก่อน "พี่เขยใหญ่ ผู้นี้คือเยียนโหว พี่เขยรองของข้าเอง!"
จากนั้นจึงหันไปเอ่ยกับเว่ยเซ่า "พี่เขยรอง ผู้นี้ก็คือพี่เขยใหญ่ของข้า"

พำนักรอยู่ในหมู่บ้านสกุลหนูที่อยู่เบื้องหน้านี้! ข้าได้ยินว่าพักก่อนพี่เขยรอง
ยังอยู่ที่เมืองซ่งต่ง เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ได้ ทั้งยังต่อสู้กับพี่เขยใหญ่ของข้า
อีก"

ปี่จ้อเก็บดาบแล้ว เว่ยเซ้าก็เก็บกระบี่แล้วเช่นกัน

เหลือเพียงเหลยเหยียนที่ยืนปากอ้าตาค้างอยู่อีกด้านพร้อมกับ
ผมเผ้าที่สยายยุ่งเหยิง

เขานึกอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าคู่เขยของท่านโหวนายน...ถึงกับเป็น
หัวหน้ากลุ่มโจรเร่ร่อนนับพันคนอยู่ที่ตรงหน้าผู้นี้ไปได้

เว่ยเซ้าลอบระบายลมหายใจก่อนกล่าว "แล้วเจ้าเล่าเหตุใดมาอยู่
ที่นี่เช่นกัน ข้ามารับพี่สาวเจ้า นางอยู่หรือไม่"

เฉียวฉือเต๋สิ่งงันไปชั่วจิตใจก่อนจะเอ่ยตอบ "ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น
พี่เขยรอง ท่านมาเข้าไปก้าวหนึ่ง เมื่อวานพี่เขยใหญ่ส่งพี่สาวออกจาก
หลังปีไปแล้ว เพิ่งจะกลับมาประเดี๋ยวนี้เอง ตอนนี้พี่สาวน่าจะอยู่
ระหว่างทางกลับขึ้นเหนือแล้ว"

เว่ยเซ้ารับฟังจนเข้าใจในแทบกระอักโลหิตออกมาเลยทีเดียว

เมื่อความเข้าใจผิดถูกกำจัดไป ปี่จ้อจึงกล่าวขออภัยต่อเว่ยเซ้า
แล้วเชื้อเชิญเขาเข้าหมู่บ้านไปทำแผล ทว่าเว่ยเซ้าไหนเลยยังมีแค้นใจ
รั้งอยู่ที่นี้อีก หลังสนทนาสั้นๆ สองสามประโยคก็ถามปี่จ้อเพียงว่าต้องการ
ให้ตนอยู่ช่วยหรือไม่

ปี่จ้อปฏิเสธอย่างนุ่มนวล เว่ยเซ้าจึงไม่พูดมากอีก กล่าวลาเฉียวฉือ
แล้วรีบหมุนกายออกเดินทางโดยไม่แม้แต่จะเข้าไปในหมู่บ้าน

เว่ยเซ้านำผู้ติดตามขึ้นเหนือไปตามถนนหลวง หลายวันให้หลังก็
รุดมาถึงฝั่งทิศใต้ของท่าข้ามปากเกาฉูเฉาในที่สุด

ทว่าสิ่งที่รอคอยเขาอยู่...กลับเป็นข่าวร้ายอีกเรื่องหนึ่ง

พักก่อนอากาศหนาวรุนแรง หิมะหนาหนักกระหน่ำลงมาจากฟ้า
ตั้งแต่เมื่อวานผิวแม่น้ำจึงเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็งจนเรือที่ท่าข้ามปาก
ไม่อาจผ่านไปได้ ทว่าผิวน้ำแข็งก็ยังไม่หนาพอที่จะรองรับน้ำหนักของ
คนและม้า

นับแต่เมื่อวานจึงมีนักเดินทางที่รอข้ามแม่น้ำหวงเหอตกค้างอยู่ที่
ท่าข้ามปากทั้งฝั่งทิศเหนือและใต้จำนวนไม่น้อย ทั้งยังเพิ่มจำนวนขึ้น
เรื่อย ๆ โรงเตี๊ยมที่พักระแวกใกล้เคียงจึงมีแขกล้นทะลัก ในโรงใหญ่
ต้องก่อกองไฟให้นักเดินทางปูเบาะนอนกันบนพื้น ทุกคนต่างทอดถอนใจ
ขณะสนทนากันว่าไม่รู้ต้องรอถึงเมื่อไรจึงจะข้ามแม่น้ำได้

ราตรีดีกสวดแล้ว ผืนฟ้าดำสนิท ทว่าในอากาศยังคงมีเกล็ดหิมะ
ปลิวโปรยลงมาประปรายเช่นเดิม

เว่ยเซ้ายืนอยู่ที่ท่าข้ามปากซึ่งหยุดเดินเรือไปแล้ว ทอดตามองไปยัง
ฝั่งตรงข้ามอันมืดมิดที่อยู่ห่างออกไปถึงสิบกว่าจั้ง ขณะเหม่อลอยอยู่นั้น
เหลยเหยียนก็เดินมาถึงด้านหลังของเขาแล้วเอ่ยรายงาน "เสียนนายท่าน
ค้นหาครบทุกโรงเตี๊ยมในละแวกท่าข้ามปากแล้วไม่พบนายหญิงเลยขอรับ
คาดว่า...นางคงข้ามแม่น้ำหวงเหอไปแล้ว"

เว่ยเซ้าเอ่ยด้วยสีหน้าที่ไร้ความรู้สึก "พวกเจ้ารุดเดินทางกันเหน็ดเหนื่อย
แล้ว วันนี้พวกเราที่ค้างแรมที่นี่ก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยไปดูที่ท่าข้ามปาก
ลิวเหอสักหน่อย บางทีอาจจะพอข้ามปากไปได้"

เหลยเหยียนซานรับก่อนจะกล่าวต่อ "แต่ละแวกนี้ไม่มีที่พักที่ดีนัก จุดพักเปลี่ยนมาที่ใกล้ที่สุดก็อยู่ห่างออกไปกว่าห้าหกลี้ ยามนี้ตึกตื่นแล้ว ทั้งอากาศยังเหน็บหนาวไม่เหมาะที่จะเดินทางไป ข้าเห็นว่าใกล้ๆ นี้มีโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่ดูสะอาดสะอาดน่าพอใช้ เมื่อครูจึงจ่ายเงินไปจำนวนหนึ่งให้เถ้าแก่เจียดห้องในเรือนพักของเขาออกมา ด้านในได้จัดวางข้าวของเครื่องใช้ใหม่แล้ว วันนี้นายท่านโปรดค้างแรมที่นั่นชั่วคราวสักคืนก่อน พรุ่งนี้เข้าค่อยเดินทางกันต่อขอรับ"

เว่ยเซ่าเหม่อลอยชั่วคราวก่อนจะหมุนกายเดินไปยังโรงเตี๊ยมแห่งนั้น เหลยเหยียนติดตามผู้เป็นนายไปจนกระทั่งทั้งสองก้าวเข้าสู่ประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมซึ่งแขวนโคมที่แกว่งไกวตามสายลมหนาวดวงหนึ่ง เถ้าแก่รู้ว่าชายหนุ่มผู้นี้มีฐานะสูงส่ง เมื่อเห็นอีกฝ่ายเข้ามาจึงรีบเดินขึ้นหน้าไปต้อนรับด้วยตนเอง

ขณะที่เว่ยเซ่าก้าวผ่านกลุ่มนักเดินทางที่บ้างเอนพิงบ้างนั่งสัปหงกอยู่ข้างกองไฟในโถงใหญ่ เดินมุ่งหน้าเข้าไปด้านในอยู่นั้น ด้านนอกของประตูใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังก็มีเสียงดังกรอบแกรบซึ่งเกิดจากล้อรถม้าบาดเศษน้ำแข็งบนผิวถนนขณะกำลังจอด

"เถ้าแก่ มีห้องพักชั้นดีหรือไม่!" บุรุษผู้หนึ่งก้าวยวาวๆ เข้ามาแล้วตะโกนถามเถ้าแก่ด้วยเสียงดังกังวาน

เสียงนั้นปลุกให้เหล่านักเดินทางที่งีบหลับอยู่ในโถงใหญ่สะดุ้งตื่น เมื่อลืมตาขึ้นพวกเขาจึงบังมึนงันยกใหญ่

ผิดกับเว่ยเซ่าที่ชะงักฝีเท้าแล้วหันขวับกลับไปหันใด

บุรุษที่เพิ่งเข้ามาพอเห็นเว่ยเซ่าก็ตื่นตะลึงอย่างที่สุด ถึงกับร้องถาม

เสียงหลังทันที "เหตุใดท่านโหวจึงมาอยู่ที่นี่ได้ขอรับ!"

เหลยเหยียนตกตะลึงไม่แพ้กัน ด้วยนึกไม่ถึงว่าบุรุษผู้นี้จะเป็น
จ๋ยาไซผู้อรักขานายหญิง

เดิมทีเขานึกว่ายามนี้พวกจ๋ยาไซได้นำหน้าข้ามแม่น้ำหวงเหอ
ไปแล้วเสียอีก ไม่นึกเลยว่าที่แท้ท่านโหวกลับเดินทางรวดเร็วยิ่งกว่า
ถึงกับทิ้งกลุ่มของนายหญิงไว้เบื้องหลังโดยไม่รู้ตัว

สองตาของเว่ยเซ่าจับจ้องไปที่รถม้าคันนั้นซึ่งจอดอยู่ใต้เงาสลัว
ของโคมไฟหน้าประตูโดยไม่ขยับกายแม้แต่หน่อย

ครันมองตามสายตาของเขาไป จ๋ยาไซก็กดข่มความยินดีที่บังเอิญ
ได้พบท่านโหวที่นี้ลงไปก่อน รีบเดินขึ้นหน้าไปรายงานว่ "นายหญิง
อยู่ในรถม้าคันนี้ขอรับ วันนี้เร่งเดินทางมากกว่าทุกวัน เดิมทีข้าน้อยคิดจะ
หยุดพักเร็วกว่านี้ แต่นายหญิงกังวลว่าแม่น้ำหวงเหอจะฉนึ้กเป็นน้ำแข็ง
เสียก่อน จึงเร่งรัดให้เดินทางเรื่อยมาจนถึงที่นี่ในยามนี้ ไม่คาดว่แม่น้ำ
ยังคงฉนึ้กแข็งจนได้..."

ยังไม่ทันขาดคำ เว่ยเซ่าก็ละทิ้งจ๋ยาไซก้าวยาวมุ่งออกไปด้านนอก
ก่อนแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623730.html>